

PERRY RHODAN

190

Clark Darlton

ADMIRÁL GECKO

Přeložila Anna Štorkánová

Svět byl jedním jediným modrozeleným šerem.

Vpravo se zvedaly do výše skály a jejich strmé stěny dosahovaly až ke světlé ploše hladiny. Temné vchody do jeskyní byly vroubeny květinami, které se pomalu pohybovaly sem a tam.

Před jednou jeskyní se vznášeli tři potápěči. Měli obvyklou výstroj, ale nebyli větší než jeden metr. Za průzorem přileb se nezřetelně rýsovaly tmavé obličej. Hnědé oči zvědavě zkoumaly jeskyni.

Potápěči nebyli lidé, ale řeč, již se dorozumívali přes přístroje, byla lidská.

„Hele, Wullewulle, nemáš chuť dát se sežrat obřím rakem? Je totiž zrovna doma.”

Ten, který promluvil, stál v pozadí. Nevznášel se, ale stál a kolem svého silného pasu měl opasek zatížený kameny. Moře tu bylo hluboké jen několik metrů a když se chtěl vynořit, stačilo mu rozepnout přezku. Gecko ale raději chodil ke břehu pěšky po dně.

„Na mně by si zkazil žaludek stejně jako na tobě,” odpověděl Wullewull, jeden z nejslibnějších členů přeslavné výpravy lodi TRAMP, jinak myšob stejně jako Gecko a Ooch.

Gecko si uvědomil, že je vedoucím expedice a velitelem lodi TRAMP, která před několika dny nouzově přistála na této neobydlené planetě. Nesměl zapomínat, že kromě práv má také povinnosti. Zejména být tu příkladem.

„Podívám se sám,” řekl nebojácně a jen zavolání z TRAMP jej zachránilo před potupným útekem od jeskyně, ve které bydlel rak. První důsojník TRAMP, Unithan jménem Zbron, řekl:

„Jsme hotovi, Gecko. Loď může odstartovat.“

Gecko se chopil příležitosti. „Hned jsme zpátky. Připravte start, Zbrone!“ A k oběma svým společníkům řekl: „Pryč odtud! Na hladinu! Konečně můžeme pryč z tohoto šíleného světa, ve kterém žijí jen strašidla a monstrózní včely.“

Jeho slova nebyla nijak nespravedlivá. TRAMP byla napadena cizí lodí a přinucena k nouzovému přistání. Protivník se objevil později a byl to obří hmyz. Na osmnácté planetě bezejmenného slunce byli i jiní podivní tvorové: Průhledné postavy, které se náhle zjevovaly a zase mizely, duchovní projekce inteligentních bytostí, které žily na jiné planetě téhož slunce. Vyskytovaly se všude kolem, již mnohokrát pomohly expedici z nesnází a obávaly se právě pouze loupeživého hmyzu, který rozséval nepokoj v této části Mléčné dráhy.

Tři myšobové se brodili mělčinou a otevřeli hledí. „Škoda, že odlétáme. Mně se tu líbilo,“ poznamenal Wullewull.

Gecko se zastavil. V posledních dvou dnech jako by zapomněl na vrozenou aroganci. Přestálým dobrodružstvím vyzrál a přiblížil se příslušníkům své rasy i k Unithanům.

Byla to podivná expedice. Odstartovala ze Slunečního systému, protože okolnosti si vyžádaly výjimečná opatření. Perry Rhodan, Reginald Bull, Atlan a dva další blízcí Rhodanovi spolupracovníci byli již dlouho pohřešováni a považováni za mrtvé. Ale tak úplně tomu nikdo nevěřil a Galaxií křižovaly tisíce lodí a pátraly po zmizelých.

K hledání se přidala i kolonie myšobů na Marsu. Gucky přiměl Rhodanova přítele Juliana Tifflora, aby vypravil expedici. Velitelem měl být Gecko, druhý nejstarší myšob po Guckym, členy dvacet myšobů. Mezi nimi telepat Ooch a několik myšobek. Všichni byli telekinetiky, Gecko teleporterem.

K nim dali třicet Unithanů, neotesaných, ale neobyčejně inteligentních humanoidů. Jejich nejcharakterističtějším znakem byl chobot, který jim sloužil i jako nástroj. V nutném případě jím ztloukli i příliš drzé myšoby, pokud je ovšem dohnali.

Na palubě TRAMP bylo ještě deset Willyů, příslušníků podivného inteligentního druhu, který připomínal roztékající se améby a pohyboval se po jejich způsobu. Většinou polehávali a nehýbali se, ale když chtěli, mohli přijmout libovolnou formu. Charakteristickým rysem tohoto druhu bylo, že jiným živým bytostem pomáhal ve všech možných oblastech, a proto je Gecko požádal, aby se zúčastnili expedice. Prozatím nelitoval. Právě Willyové odvrátili zničující útok hmyzu.

„Tak tobě se tady líbilo?“ zeptal se vyčítavě Gecko. „Copak jsi zapomněl, jaký úkol je před námi?“

„Ne, ale mou vinou jsme nepřistáli. Když se to stalo, byl jsi na můstku ty.“ Ve skufecnosti měl Gecko stejně mizivou vinu na nouzovém přistání jako Wullewull, ale byl velitel, sám si říkal velkoadmirál, a tak nesl odpovědnost.

„Nech těch řečí!“ zavrčel Gecko a rázoval k TRAMP, která se tyčila k modrému nebi asi pět set metrů daleko od zátoky. Byla to koule o průměru šedesáti metrů s lineárním pohonem, dosahujícím mnohatisícového násobku rychlosti světla.

Po sto metrech se Gecko teleportoval a rematerializoval v lodi. Wullewull a Ooch neuměli teleportovat, a tak rozčileně hvízdali. Nezbyvalo jim ale nic jiného než jít pěšky. Bez dechu dorazili k lodi, antigravovými výtahy se nechali donést do společné kabiny a v témže okamžiku pustil interkom.

Hlas prvního důstojníka Zbrona oznámil: „Za třicet minut startujeme. Prosím velitele na můstek.“

Gecko odložil potápěčský oděv a natáhl si uniformu. Aniž si všímal posměšných pohledů ostatních myšobů, urovnal si znaky své hodnosti, nasadil vážný obličej a zmizel.

Na můstku panovalo napětí. Vědělo se, že lodi loupežného hmyzu mají v úmyslu odříznout od okolního vesmíru čtyřicet planet. Co tím sledují, zatím nebylo jasné.

Zbron už seděl v pilotním křesle a když se Gecko objevil, mávl mu chobotem. „Podaří se nám to, když je překvapíme, Gecko. Vyvineme co největší zrychlení. Až budeme křížit dráhu vnějších planet, musíme

mít několikanásobek rychlosti světla a letět v lineárním prostoru. Jen tak unikneme přesile."

Gecko tentokrát nepřipomněl, že má být osločován jako velitel nebo velkoadmirál. Kamarádsky poklepal na rameno humanoidovi, který byl vzhledem k jeho vlastní velikosti obr. „Výborně, Zbrone. My těm včelám dáme! Jak se tomu říká? Taktický ústupový manévr!"

„Taky bych řekl, že tohle zní lip než útek. I já mám rád slovní hříčky, ale v tomto případě se mě rozdíl příliš dotýká. Kdyby nás čekal férový boj, byl by útek zbabělostí, ale jestliže na nás číhá dva tisíce lodí, musíme se jim vyhnout."

„Přesně totéž si myslím já," prohlásil Gecko. „To by musel uznat i Gucky, i když je jen poručík a nemá ponětí o strategii. - Stozi, pořád nemáme spojení?"

Stozi zavrtěl hlavou. Gecko se nedočkal odpovědi, otočil se a s vypjatou hrudí rázoval ke dveřím radiostanice.

„Nesmíme ho rušit," vzal spojaře do ochrany Zbron. „Je strašně důležité dovolat se pomoci pozemského křižníku."

„Bylo by to uklidňující," vylepšil formulaci Gecko a vyšvihl se do křesla vedle Zbrona. Bylo zvláštní vidět vedle sebe tak odlišné bytosti. Humanoidního Unithana, který váží tři metráky, se svou nehybně nasazenou hlavou a chobotem a vedle něj malého a tlustého myšoba v parádní uniformě admirála.

„Ještě patnáct minut? Proč nestartujeme hned?", zeptal se první důstojník.

„To má své důvody Zbrone, a to moc dobré. Ty průhledné bytosti slíbily, že budou mást útočící hmyz. Nemají těla a jsou nezávislí na prostředí. Mohou se vznášet v prostoru i proniknout do vnitřku lodí. Sice nemohou hmyzu nic udělat, ale rozčílí jej a zmatou. Mají chvályhodný úmysl odlákat je. Příhodný okamžik nastane přesně za čtrnáct minut."

Gecko se vyčerpaně opřel. Toto byla nejdelší řeč, jakou kdy držel, i když proti Zbraňovým rétorickým excesům šlo o hodně slabý čaj. Přesto Unithanův chobot zbledl.

Pak už bylo ticho a minuty pomalu ubíhaly. Konečně byl povolen start. Byla zapojena všechna antigravitační pole, aby kompenzovala obrovské přetížení, která provází tak prudké zvyšování rychlosti. Planeta se během okamžiku změnila v kouli a jen o chvíli později v zářící hvězdu. Před TRAMP už byly jen vnější planety a ovšem prstenec lodí, který jim měl odříznout cestu.

V těchto rozhodujících okamžicích na můstku nepadlo slovo. Zbron kontroloval displeje, navigátor Vlek nespouštěl oči z monitoru zaměřovače a Stozi se stále pokoušel navázat spojení s jednotkami Pozemšťanů.

Gecko neměl nic na práci, ale nenudil se. Pozorně sledoval centrální obrazovku, na které neviděl nic neobvyklého. Kolem nich pomalu klouzaly planety, ale jejich rychlost se průběžně zvětšovala. Blížili se k oběžné dráze poslední planety.

„Dosaženo stonásobku rychlosti světla," hlásil Zbron. TRAMP se dostala do lineárního prostoru mezi einsteínovským vesmírem a hyperprostorem. Nastaly obvyklé efekty, ale nezabránily výhledu. Stínové bytosti se vynořily několik minut před rozhodující fází letu. Byly průhledné a bezbarvé a bez obtíží pronikly ochranným štítem lodi. Telepaticky sdělily: „Cesta je volná. Přejeme vám šťastný let."

Gecko sklouzl ze židle a vypjal se do předpisového postoje: „Děkujeme vám za podporu. Možná se někdy vrátíme, a pak přiletíme k přátelům."

Odpověď zněla: „Budeme vás čekat. I my děkujeme. Prokázali jste nám velkou službu."

Než mohl Gecko odpovědět, podivné bytosti zmizely. Vrátily se na svou planetu, do svých těl.

TRAMP dosáhla tisícinásobku rychlosti světla a prožité dobrodružství se stalo jen zajímavou epizodou ve vzpomínkách účastníků expedice. Před nimi ležel jiný úkol.

Úkol, na kterém si dosud všichni vylámali zuby. Gecko byl rozhodnut uspět.

Rhodanovo zmizení se projevilo nejen v Solárním Impériu, ale i u všech galaktických ras. Volné svazky se úplně rozpadly a staré spory propukly nanovo. Soudružnost polevovala a z přátel se stali zarytí nepřátelé. Na všech stranách Mléčné dráhy vzplanuly krvavé boje o nadvládu.

Akonané se bleskově zmocnili původní říše Arkonidanů. Nebylo nikoho, kdo by jim v tom zabránil. Rozpadala se i říše Bluesanů. Různé rasy Impéria vstoupily do války a v hlubinách vesmíru vzplanuly urputné bitvy. Tyto bitvy se z hlediska Země odehrávaly mimo středový shluk galaxie a neměly s ní mnoho společného. Pozemšťané měli přesto dost problémů.

TRAMP obrovskou rychlostí směřovala k východním okrajovým oblastem. Od Země byla vzdálena osmdesát tisíc světelných let.

Bylo druhého února roku 2329.

Službu konající pilot Brcl zjistil na přístrojích přítomnost silného svazku bitevních lodí. Jednalo se o plavidla Bluesanů, a tak nehtrozil bezprostřední útok.

Brcl sledoval na veliké obrazovce události, které se odehrávaly ve vzdálenosti několika světelných hodin.

Jeden svazek Bluesanů zformoval z tisíců bojových lodí obří kouli. Lehčí jednotky byly uvnitř a na okraji se vznášely těžké křižníky, některé z nich ještě s molkexovým opláštěním.

Brcl byl zvědavý a pátral po příčině seskupení. Asi o pět světelných hodin dál se formoval jiný gigantický svazek bitevních plavidel nejrůznějšího typu. Některé z nich měly rovněž molkexové pancíře a muselo se tedy jednat o Bluesany.

Do toho nám nic není, konstatoval Brcl. Ať se mezi sebou třeba pozabíjejí, jen když nás nechají na pokoji. Ale co když vědí něco o Rhodanovi? Měl by se jich snad zeptat?

Rozhodovat se nemusel. Na můstek vešel Gecko.

Od nouzového přistání se zbavil některých ze svých špatných vlastností. Například už nekladl důraz na oslovování pane nebo admirále. Stejně tak mu bylo jedno, jestli se po jeho vstupu do řídicího střediska stavějí do pozoru a podávají hlášení. Byl velitel, oni to

věděli, plnili jeho rozkazy a to stačilo. Gecko sice v hloubi duše želel této změny, ale nechtěl jí bránit.

Gecko za sebou zavřel, vyskočil do druhého pilotního křesla a chvíli se díval na obrazovku, než pochopil, co vidí. Najednou vyskočil. „Lodi!“ zasténal a ukázal na monitor.

Brcl přikývl. „Bluesané,“ řekl jen, protože, na rozdíl od Zbrona, nebyl přítelem dlouhých řečí. Wullewull o něm dokonce tvrdil, že Brcl je jen pohodlnou zkratkou jeho skutečného jména.

„A proč se to dozvídám teprve teď? Konečně jsem velitel a mám právo vědět...”

„Nechtěl jsem tě znepokojovat, tlouštíku.”

Gecko zalapal po dechu a jeho hnědý nos zbledl. Pravda, souhlasil s uvolněním mravů na palubě, ale tohle bylo příliš. To už bylo proti všem pravidlům subordince.

„Nejsem tlouští, ale velkoadmirál

Gecko, velitel bitevního křižníku TRAMP. Doufám, že to brzy pochopíš.” Jen pohled na bitevní lodi Bluesanů jej přiměl změnit téma. „Co to má znamenat? K čemu tam jsou ty lodi?”

Unithan pokrčil rameny. „Nemám ponětí. Vypadá to, jako by se chystali k bitvě. My s tím nemáme nic společného. Když změníme kurs, nejspíš si nás ani nevšimnou.”

Gecko horečně uvažoval. Na jednu stranu by bylo lepší se vyhnout, ale nabízela se možnost dovědět se něco o Rhodanovi. Přitom několik cílených střel mohlo TRAMP okamžitě zničit.

„Poletíme ve větší vzdálenosti a uvidíme,” prohlásil diplomaticky Gecko. „Tím se vyhneme střelám a vrakům, ale třeba se nám naskytne příležitost promluvit s některou posádkou.”

„To není hloupý nápad,” podotkl Brcl a jeho chobot se počal dotýkat přístrojů. Gecko spolkl nepříliš taktní souhlas svého podřízeného a zadíval se na obrazovku. Oba svazky se zmenšily, jak se TRAMP vzdalovala. Lodi byly natolik zaměstnány, že si pozemského plavidla ani nevšimly.

Prostorem proletěly první střely a explodovala vzdušná torpéda s atomovou náloží. Několik lodí z obou stran bylo poškozeno a stáhlo se stranou.

Gecko na ně ukázal. „Víš, co si myslím? Kdybychom se k jedné připojili, třeba se něco dozvíme.“

„Je nanejvýš nepravděpodobné, že velitel bezvýznamné jednotky bude něco vědět, ale za pokus to stojí. Myslím, že bude třeba uvést posádku do stavu pohotovosti, protože bychom mohli mít těžkosti.“

Gecko milostivě svolil.

Lodí TRAMP zazněl poplachový signál a Unithané byli v několika málo vteřinách na svých místech. I myšobové zaujali svá postavení, jen Willyové se nepohnuli. Oni jediní nebyli vázáni službou. Zbron převzal řízení. Byl stručně informován, co se děje a jaké má Gecko plány. Na obrazovce bylo zřetelně vidět oběť: Podlouhlou, nevelkou loď, která měla očividně potíže s řízením.

„Ani nemusíme měnit kurs," řekl Zbron, „ten vrak míří rovnou k nám. Možná se dozvíme něco zajímavého. Bluesané mluví řečí Impéria nebo mívají na palubě tlumočníky.“

Loď se přiblížila a bylo vidět, že je těžce poškozená. Pro TRAMP nepředstavovala žádné bezprostřední nebezpečí.

„Stozi, pokuste se s nimi navázat spojení v interkosmu.“

Stozi byl ve svém živlu. Jeho dotaz nebyl zatím zodpovězen, ale velitel křižníku požádal o technickou pomoc.

Odpověděl osobně Zbron: „Tady je pozemský křižník TRAMP, velitel velkoadmirál Gecko. Hovoří k vám první důstojník Zbron. Co si představujete pod pojmem pomoc?“

„To vám vysvětlí technici," zazněla arogantní odpověď. Obrazovka zůstala temná; buďto bylo zařízení poškozené nebo se Bluesané nechťeli ukázat. „Pošlete delegaci.“

Tohle Zbron chtěl a tázavě se ohlédl na Gecka. Myšob cítil, že se po něm chce rozhodnutí a příkry. Zbron sdělil Bluesanům, že bude vyslána skupina techniků, ovšem rovněž je varoval před nepředloženými činy a pohrozil děly.

„Kdo půjde?" chtěl vědět Gecko.

„Ty sice nejsi technik, ale jsi velitel," odpověděl Zbron. „Měl bys jít s několika Unithany a já vám odsud budu krýt záda."

Gecko nic nenamítal a o pět minut později opustil se třemi Unithany TRAMP. Nebylo mu nijak dobře pod kožešinkou, ale nedal to na sobě znát. S lodí udržoval neustálé spojení.

„Už jsme uvnitř. Vzduch proudí. Otevíráme helmy. Dobrý vzduch, ale moc chladný. Je venku všechno v pořádku?"

„Když bude nejhůř, můžeš teleportovat," řekl Zbron.

Gecko počkal, až se otevře vnitřní příčka, a pak vykročil v čele Unithanů. V široké chodbě je již čekal Bluesan.

Bluesané měli humanoidní tělo, ale na dlouhém a velmi pohyblivém krku seděla téměř plochá hlava s velikýma očima, kterými viděli na všechny strany. I Bluesané se jistě mezi sebou lišili, ale Pozemšťané je nedokázali rozeznat jednoho od druhého.

„Vítejte na palubě," pravil Bluesan a nejistě se díval na Gecka. „Jsem Zrag, tlumočník. Jsem pověřen doprovodit vás k veliteli Grechkovi."

Gecko by rád té ploché hlavě vysvětlil, s jak důležitou osobností má tu čest, ale nechal si to na později. Ostatně, tlumočník už kráčel před nimi.

Na velitelském stanovišti je očekával Grechk. Když spatřil myšoba, vzkřikl překvapením.

„Proč se děšíš? Nebo tě překvapili Unithané?"

Bluesan se vzpamatoval. „To nebylo leknutí, jen výraz úžasu, že se setkávám s tak známou a slavnou osobností. Vždy jsem si přál stanout tváří v tvář vynikajícímu zástupci Solárního Impéria a vyjádřit mu svůj obdiv. Měl bych být vděčný bitvě, která mi toto setkání umožnila." Velitel se zvedl z křesla a naznačil poklonu. „Buďte vítáni na mé lodi, i když z ní zůstal jen vrak."

Gecko zalitoval, že tu nemá Oocha, který uměl přijímat telepatické impulsy. Nebyl si tak docela jistý, jestli to není výsměch. V této části Mléčné dráhy jej přece nikdo nemohl znát.

„Jsem poctěn," prohlásil nedůvěřivě. „Ty mě znáš?"

„Kdo by tě neznal? Nejvýznačnější postavu Impéria, zachránce Univerza a nejlepšího přítele pohádkového Perryho Rhodana? Co by byli Pozemšťané bez svého nejsilnějšího spojence, proslulého myšoba Guckyho?“

Gecko spolkl rozčarování a odpověděl: „Já jsem velkoadmirál Gecko, nikoliv Gucky, který je poručíkem.“

Grechk byl překvapený. „Hm, to jsem nikdy neslyšel.“

„Tak si koukej zprovoznit tu starou rachotinu sám. Snad se ti to podaří dřív, než tě definitivně odstřelíme.“

„Jen ne tak zhurta,“ řekl velitel, ale hostům místo nenabídl. „Požádal jsem vás o pomoc a vy jste přišli. Spletl jsem si vás s Guckym. Co je na tom špatného? My jsme se domnívali, že Gucky je jen jeden. Je více příslušníků vašeho druhu?“

„V mé lodi je dvacet myšobů a každý z nich by dokázal totéž co Gucky. Gucky! No prosím, jeho jméno má jistý zvuk a tu i onde si něco dovolil. A my si taky dovolíme. Například vás tady ponecháme bez pomoci, když nám neodpovíte na několik otázek. Pokud nás uspokojíte, pomůžeme vám. Když ne...“

„Jen se ptejte, rádi vám odpovíme. Nic neskrýváme.“

„Uvidíme. První otázka: Kde vězí Rhodan?“

Když Zrag přeložil otázku veliteli, Grechk se dlouho díval na Gecka. „To nevíme. Nikdo to neví. Prý je mrtvý.“

„To je možné, ale my ho najdeme. Přesto nám řekni, co o tom víš, co jsi slyšel a co se domníváš.“

„My se domníváme, že Rhodan je mrtvý a jeho průvodci také. Byl unesen a zabit na útěku. Velké Impérium je zlomeno, utlačované národy se osvobozují, i když se jim pod panováním Bluesanů dařilo lépe. Totéž platí pro Zemi. Panuje chaos.“

„To je všechno hezké, Grechku, ale ještě jsi mi neřekl, co víš o místě, kde teď Rhodan je.“

„Opravdu to nevím a ani jsem nic neslyšel. Jsem na lodi už několik měsíců a pomalu nevím, co je to pevná půda pod nohama. Rhodan zmizel, to je všechno, co vím a na tom trvám.“

Gecko chvilí uvažoval, pak teleportovat do TRAMP a vzal zpátky telepata Oocha. Zrag i Grechk se nemohli vzpamatovat z překvapení, když před nimi najednou stáli dva myšobové.

„Tady vidíš, že co dokáže Gucky, umím já taky. A teď hezky opakuj, co jsi právě řekl.“

Ooch potvrdil, že Bluesan mluví pravdu.

Gecko dal povel, aby se technici podívali na škody a poskytli veškerou možnou pomoc a s Oochem se vrátil na TRAMP.

„Jaképak to je být zaměněn za Guckyho?“ ptal se Zbron.

„Drž hubu!“ obořil se na něj hrubě Gecko, „a starej se o sebe! Ostatně, ty nemáš nikoho, s kým by si tě mohli splést. Nanejvýš tak svou vlastní babičku.“

„To byla velmi ctihodná dáma a měla modrý chobot!“

„Pro mě za mě ho mohla mít třeba fialový. Postarej se, aby tvoji technici opravili tu kocábku a my mohli zmizet. Nemám chuť hrát si na milosrdného samaritána mezi dvěma frontami. Taky bys mohl navštívit jejich velitele. Možná bys z něj mohl vytáhnout něco víc.“ Gecko domluvil a odkráčel.

Zbron předal řízení druhému pilotovi.

Gecko šel mezi myšoby. Jak otevřel dveře, vletěla mu na hlavu složená deka, takže se zapotácel a ucouvl do chodby. Ze společné kabiny zazníval řev. Nejhlasitěji se projevoval Wullewull, který nadával Oochovi.

Gecko naráz zapomněl, že je velitel a vrátil se do dob bezstarostného mládí na Marsu. Sebral deku, pečlivě ji složil a proklouzl dovnitř. Ve velké kabině zuřila polštářová bitva a brzy se daly rozeznat dvě strany. Vůdce jedné byl Wullewull, druhé Ooch. Uprostřed stála Biggy a jako všichni bezpartajní byla cílem obou stran.

Wullewull hodil a za pomoci jistých telekinetických korekcí změnil let polštáře tak, že proletěl na vlas přesně kolem Biggy a zasáhl Oocha do obličeje.

„To není fér!“ ohradil se Ooch, „bez telekineze! Tak jsme si to nedomluvili!“

„Vůbec nic jsme si nedomluvili!" hulákal Wullewull.

Ooch byl znovu zasažen, tentokrát padl na zem a hrál těžce poraněného. Druhá strana spustila vítězný pokřik a vrhla se proti barikádě ze židlí, stolů a matrací. Biggy, příčina hádky mezi oběma soky, byla jejich útokem převálcována a stáhla se pod jednu vypleněnou postel.

Poražená strana použila telekinezi. Wullewull ztratil půdu pod nohama a vznášel se pod stropem. Protože byl zcela nepřipraven, neměl obranu.

Ooch ukončil představení v okamžiku, kdy se jeho protivník nacházel přímo pod ním. To znamená, že mu spadl na hlavu a oba se najednou váleli na podlaze.

Ostatní myšobové mezitím zpozorovali Geckovu přítomnost a nasadili nevinné obličejy. Když se Wullewull konečně osvobodil z Oochova sevření, uviděl nad sebou velitelův tázavý pohled.

„Co se to tu děje?" zeptal se vážně Gecko.

„Trochu jsme uklízeli," řekli současně oba protivníci.

Gecko se rozhlédl. V kabině to vypadalo, jako by se TRAMP otočila tak stokrát kolem své osy a měla zapojené antigravitační pole. „Tomu říkáte úklid? Během osudového setkání s Bluesany uklízíte! A jak! Pomůžu vám. Vráťím se za deset minut a tady bude uklizeno tak, jako bychom právě vyšli z Akademie. Jasně?"

Biggy se vztyčila a spustila ostrým hlasem: „Oni se hádají o mě! Já vím, že jsem hezká, ale moje srdce nepatří ani jednomu z nich, nýbrž našemu veliteli. Hádky je tu zbytečná."

Ooch a Wullewull se na sebe zaraženě podívali. To byla pro ně novinka. Gecko ovšem vypjal hrud' a milostivě pokynul.

„Děkuji, Biggy. Budu si to pamatovat. - A co vy dva?"

„Och..." udělal Ooch a Wullewull mlčel.

Gecko pyšně krácel ke dveřím. „Pro mě za mě můžete pokračovat," oznámil a pečlivě za sebou zavřel.

Biggy se rozesmála, popadla obzvlášť těžkou matraci a hodila ji na Oocha. Ve chvíli byla celá zasypaná polštáři.

Lod' Bluesanů zmizela v hlubinách vesmíru a Zbron podal hlášení o rozhovoru s velitelem. Gecko jej pozorně poslouchal.

„O místě, kde se zdržuje Rhodan a ostatní pohřešovaní, opravdu nic nevědí, ale zaslechl jsem věci, které by mohly zajímat Tiffloora. Bluesané tvrdí, že někde existuje klíč k ostatním galaxiím. Co to je, sami nevědí. Jde o tajemství, které neodhalili, jen se o tom mluví. Možná jde o neznámou rasu, která vyvinula pohon, umožňující lety na vzdálenosti mezi galaxiemi. Bluesané chtějí najít ten tajemný klíč.“

„To by bylo skvělé,“ prohlásil Gecko. „Až jej najdou, opustí Mléčnou dráhu a zmizí navždy!“

„Nebo taky ne. A budou mít něco, co my ne. Pohon, proti kterému budou všechny naše pohony zastaralé.“

„Kdo by jim to věřil! Grechk si z tebe udělal dobrý den. Klíč k jiným galaxiím! Pche! My hledáme Rhodana a bašta!“

„Věděl jsem, že nemáš žádnou fantazii. Raději o tom nebudeme mluvit. Jaký kurs nařizuje pan velitel?“

Gecko už začal pěst, aby udeřil na řídící pult, ale pak se raději uklidnil. Ještě bude potřebovat dobré nervy. Nasadil přemýšlivý obličej a pravil: „Rád bych znal výsledek bitvy.“

„Pro mě za mě, i když to nemá žádnou cenu. Co nám je do Bluesanů?“ pokrčil rameny Zbron.

„To je rozkaz!“ Gecko se napřímil, aby bylo dobře vidět distinkce na jeho uniformě a nasadil obličej, o kterém se domníval, že dělá imponující dojem. „Tady poroučím já!“

Zbron dal Vlckovi souřadnice kursu a navigační přístroj začal tikat. „Brcl převezme kontrolu, já si jdu lehnout.“

Gecko se za Zbronem díval a pomyslel si, že je to přece jen cvičená opice. Pak sám odkrácel, ale ještě než dosáhl prvního ohybu chodby, zařinčel poplachový signál a ze všech reproduktorů zazněl Brclův silný hlas: „Kontrolní stanoviště všem! Bojová pohotovost! První důstojník okamžitě na můstek!“

Gecko se zastavil a pustě zaklel. „To je naposledy, co jsem velitelem lodi. Ostatní se válí nebo baví a já dělám pitomce!“ A okamžitě se teleportoval do velitelské místnosti.

2.

Promluvily strukturální zaměřovače lodi TRAMP. Zachytily otřesy, předaly je k vyhodnocení a výsledkem bylo odhalení tranzice neznámé lodi.

Bylo celkem jasné, že i Bluesané registrují otřesy.

Zbron se podíval na Gecka: „Brcl mě informoval, že začal pracovat strukturální zaměřovač. Už máme první výsledky.”

„Je to tak zlé?” zeptal se Gecko.

„Zlé ne, spíš podivné. My Unithané máme dost zkušeností s meziplanetárními lety, abychom mohli vyslovit úsudek. Otřesy, které vypadají jako rytmické tlakové vlny, mohou pocházet pouze od defektního transmiteru, ne od tranzičního pohonu lodi. Takže jde o transmitter hmoty. Tady, uprostřed prostoru, vzdáleného od obydlených světů mnoho světelných let! Známe dokonce přibližný směr, ze kterého se rázové vlny šíří. Jakmile bude ukončeno vyhodnocování dat, budeme vědět víc. Věř mi, Bluesané a jejich bitva pro nás nemají cenu. Jsme na stopě něčemu jinému, něčemu novému a neznámému. V místě, odkud vycházejí tlakové vlny, je něco v nepořádku. V každém případě ta věc stojí za bližší prozkoumání. Co myslíš ty, Gecko?”

Myšob ignoroval skutečnost, že se jej ptá na radu starší a zkušenější pilot. Považoval to za samozřejmé. Odkášlal si. „Nejprve bych musel vidět úplné vyhodnocení dat.”

„Hned to bude.” Trvalo ještě deset minut, než navigátor položil před prvního důstojníka několik karet. Zbron je prohlédl, stočil chobot a zatvářil se zamyšleně. „Pozoruhodné!” řekl.

„Co je?” zeptal se Gecko, ale když mu Zbron podal karty, neviděl na nich nic než sloupce nezáživných čísel. Vrátil je zpátky a s neproniknutelným výrazem řekl: „Přečti to!”

Zbron se nestydatě ušklíbl. „Zdroj tlakových vln je odtud vzdálen přesně tři sta dvanáct světelných let, což je na pováženou, pokud si smím dovolit tu poznámku. Směr je stanoven přesně. Podíváme se na hvězdnou mapu, co je v těch místech.”

Moc toho nebylo. „Jedno malé žluté slunce," řekl Brcl. „Nemá žádné jméno. Tři planety, pravděpodobně neobydlené a nepříliš prozkoumané. Tam že by měl být transmitter?"

„Naše přístroje se nemýlí a my taky ne," řekl Zbron. „Jaký je rozkaz velitele? Podíváme se tam?"

Gecko uvažoval. Objev byl závažný a pokud nenajdou Rhodana, mohou objevit třeba novou rasu. Nebo bohatství či techniku. Co by Tiffloor řekl, kdyby mu přivezli transmitter, přepravující hmotu z jednoho konce Mléčné dráhy na druhý?

Pak přikývl. „Samozřejmě se na to podíváme."

Zbron pokynul Brclovi a ten okamžitě zapnul navigační automatiku. Když byly vypočteny souřadnice letu, Gecko dal oficiální rozkaz.

„Bluesané to zjistili taky, obě strany..." řekl Vlck.

Gecko a Zbron se zahleděli na monitory. Asi deset lodí se odpoutalo od bojujících a nabralo kurs, kterým chtěla letět i TRAMP. „To jsem si mohl myslet," zavrčel první důstojník. „S těmi ještě zažijeme kupu nepřijemností."

Během lineárního letu ztratil Vlck loď Bluesanů z obrazovek zaměřovače. Zbron byl ustaraný, Gecko spokojený. Blízkost Bluesanů mu nepřekážela.

TRAMP se blížila k planetárnímu systému malého žlutého slunce. Tvořily jej tři planety a druhá z nich nabízela dobré životní podmínky. Pokud tedy odněkud přicházely tlakové vlny, pak jen odtud.

Gecko dal rozkaz kroužit v bezpečné vzdálenosti po oběžné dráze této planety a zahájit pozorování všeho druhu.

Bylo zjištěno, že gravitace činí 1,03 g, klima je horké a suché. Otočka kolem osy za 34,9 hodiny. Největší část povrchu je pokryta pralesy. Bylo objeveno několik měst. Mořská úžina odděluje dva kontinenty, na jejichž okrajích se zvedají vysoká pohorí.

„Hm," uštěl Brcl a na Zbronovu otázku dodal: „Navzdory těm městům mi to tam připadá opuštěné. Rozhodně tam nesídlí civilizace, která staví transistory, jejichž tlakové vlny je možné zachytit ve vzdálenosti tří set světelných let."

„Máš pravdu, ale přístroje se nemohou mýlit.“

Gecko se nezapojoval do debaty, protože tématu nerozuměl.

„Přistaneme?“ zeptal se ho Zbron.

„Ještě ne. Kde jsou Bluesané? Měli by se ukázat.“

Zbron vstal a přistoupil k zaměřovači. „Vždyť jsem to říkal! Za deset minut je tady máme. Co tomu říkáš, Gecko?“

Myšob čekal otázku, konečně byl velitelem a v povážlivé situaci to byl on, kdo nesl následky. „Počkáme,“ řekl.

Přístroje ukázaly, že šest lodí Bluesanů bylo sledováno a na obrazovkách se ukázaly další, které obratným manévrováním chtěly zabránit v útěku pronásledované první skupině.

Mezi druhou a třetí planetou vzplanula bitva a vypadalo to, jako by obě strany chtěly zabránit té druhé dostat se na planetu. To byl důkaz, že tu musí jít o cenné tajemství.

Gecko seděl v křesle. Už mu došlo, že tato expedice byla nesmyslná od samého začátku. Šanci na úspěch nikdy neměl a mohl by být rád, kdyby se vrátil se zdravou kůží. Utěšovala ho jen myšlenka, že s takovou posádkou se žádné hrdinské činy konat nedají. Myšobové buď pořádali polštářové bitvy nebo běhali po chodbách a Unithané si pořád jen stěžovali, že jim někdo vyměnil pracovní oděvy. Jeden z nich se zavřel na záchodě, který nešel otevřít ani zvenku, ani zevnitř. Ven mu pomohl až myšob, který pohnul zámkem pomocí telekineze. Gecko rezignovaně vzdychl a rozhodl se ukázat tomuto slunci záda, jak to jen půjde. Ať si jej dobírají, ale on nemá chuť zemřít. „Kulový!“ zabručel.

„Jak, prosím?“ Zbron vyletěl ze svého křesla.

Gecko se probral ze zamyšlení. „Ne, nic.“

V té chvíli se rozlétly dveře a na můstek se vkutáleli Ooch a Bokom. Rozčileně pískali a pokoušeli se dostat na nohy.

„Co vás to popadlo?“ zahromoval Gecko na oba nešťastníky. „Nevíte co je to disciplína? Já vás...“

„My jsme našli Rhodana!“ vytasil se Ooch s novinkou.

„Cože jste..?“ zařval Gecko.

„Našli Perry Rhodana a André Noira. Jsou dole na té planetě!" hlásil Ooch a vypnul hruď. I Bokom povyrostl.

Gecko zalapal po dechu. Měl porozumění pro hloupé vtipy myšobů a promíjel jim hodně, ale teď zašli příliš daleko. S Rhodanem se nežertuje a už vůbec ne, pokud zmizel. Poté, co zachytil Zbronův varovný pohled, opanoval se.

Ooch přiropkoval blíž. Vítězný pohled v jeho prohnaném obličejí vypadal velmi opravdově. Zbron zpozorněl.

„Zachytili jsme myšlenkové impulsy, velmi slabé a zmatené," spustil Ooch, když si nejprve dostatečně vychutnal situaci. „Byly to myšlenky, jejichž předloha je nám známá, dokonce velmi známá. Pocházejí od Perry Rhodana a Noira. Není pochyb, Gecko, našli jsme je!"

Gecko chvíli seděl bez hnutí, a pak se zadíval Oochovi do očí. Několik vteřin trvalo, než pochopil, že to je pravda. Pak seskočil z křesla, přikolébál se k Oochovi a objal starého přítele oběma rukama. „Určitě se nemýlíte?" zeptal se.

„Ne," potvrdil Bokom. „Já ty impulsy zachytil taky. Byly velmi slabé, ale omyl je zcela vyloučen."

Unithané zůstali klidní. Nikdy neukazovali pocity tak, jako lidé. Ale Rhodan žil! Byl nalezen na planetě vzdáleného a neznámého slunce, kde by jej nikdo nehledal. „Přistaneme?" zeptal se Zbron a Gecko se tázavě zadíval na Oocha.

Ten odpověděl: „Impulsy prozrazují strach a starost, ale i naději. Možná by bylo chybou přistát, dokud nesetřeseme Bluesany. Nebezpečí může číhat i na té neznámé planetě. Pokud tam Rhodan je, tak se tam musel nějak dostat a jistě to mělo důvod. Kdyby byla TRAMP zničena, budeme v pasti všichni." Ooch se odmlčel. Připadal si jako velmi důležitá osobnost, dokonce možná nejdůležitější na palubě. Biggy jistě změnil názor...

„Co dělají Bluesané?" Geckova otázka vrátila Oocha na zem. „Jak jsou daleko?" ptal se.

„To je různé. Někteří zmizeli a vrátí se, až bude čistý vzduch," zněla odpověď.

„Jenže on čistý nebude," řekl Gecko a kývl na Zbrona. „Sestupte níž. Musíme Rhodana lokalizovat a dát mu znamení. Ať ví, že pomoc je nablízku."

„Máme se pokusit o telepatické spojení?" zeptal se Ooch.

„Rhodan je slabý telepat a Noir je hypnotizér. Myslím, že nenavázete žádný kontakt, ale přesto se pokuste. Jděte do mé kabiny, tam je klid. Já budu řídit akci odtud z můstku."

Geckovi teprve teď došlo, že to byl on se svými myšobý, kdo našel Rhodana. Samozřejmě, že měl pořád strach a bál se o svůj život, ale za těchto okolností by to za nic na světě na sobě nedal znát. Rhodanova blízkost mu mimo jiné dodávala odvahu a sebedůvěru.

Během příštího obletu se TRAMP dostal mezi obě bojující strany. Bluesané kulovou loď ignorovali, ale nevyhnuli se jí. Kousek od nich explodoval bitevní křižník a zřítíl se do atmosféry, kde vzplál a zmizel nadobro.

Ooch a Bokom se drželi za ruce. Přibrali si ještě Hemi a společně vytvořili extrémně silný telepatický blok.

„Perry Rhodane! Odpověz! Přijali jsme tvé poselství a očekáváme další pokyny. Přišli jsme tě osvobodit." Současně to říkali nahlas, aby zesílili intenzitu impulsů. Přesto se nedočkali žádné odpovědi.

„Musíme posílit blok. Ať nám pomůže Gecko," řekl Ooch. „Ostatně, vždycky je lepší, když vidíme zaměřovaný cíl, třeba by to bylo jenom na monitoru."

Bokom přikývl. „To ano, ale na můstku nebude klid."

„Unilhané budou muset držet choboty. Vědí přece, o co jde." Oba se sebrali a hnali na můstek. Během několika minut se dostanou nad plochu, odkud přišly první impulsy.

Gecko okamžitě souhlasil a spojil své síly s jejími. Na obrazovce bylo vidět moře, pak se vynořila pevnina a horský masiv. Gecko se celý zpotil. Najednou ucítil vzdálené slabé ťuknutí v mozku a zajásal: „To je on!" Okamžitě několikrát za sebou vyslali svoje poselství. Odpověď byla už silnější:

„Vy jste nás konečně našli? Žijeme, ale jsme ve velkém nebezpečí. Přistáňte, naložte nás a okamžitě odstartujte. Ta široká planina na okraji horského masivu. Jedněte rychle!"

Gecko požádal o trpělivost, referoval o Bluesanech a slíbil, že přistane co možná nejdříve a vyšle pátrací skupinu.

Odpověď nedostal. Druhá planeta se odmlčela. TRAMP sestoupila níž a v tom okamžiku byla napadena třemi křižníky.

3.

Před několika týdny byli unesení dopraveni automaticky řízenou lodí ze středu Mléčné dráhy k jejímu východnímu okraji asi osmdesát tisíc světelných let od Země. Automatická loď přistála na druhé planetě malého slunce, pět mužů a Mory Abroovou vysadila na skalnaté náhorní plošině a než stačila odletět, zmizela v plamenech výbuchu.

Unesení byli ponecháni bez pomoci na zdánlivě pusté planetě. První dojem byl ovšem klamný. Planeta byla obydlená neznámou rasou používající větroně. Později objevili další domorodce, potomky Skokanů. S jejich pomocí se jim podařilo proniknout do tajemného opěrného bodu cizinců, který byl střežen posledními příslušníky dávno vymřelé rasy. Tehdy se stalo, že Atlan v domnění, že zapíná vysílač, uvedl do provozu neznámý přístroj, který vyslal tlakové vlny, jež přilákaly nejen TRAMP, ale i Bluesany. Po útěku z místa, zamořeného radiací, se Rhodan a jeho společníci stáhli do jedné z mnoha jeskyní na okraji náhorní plošiny. Tisíc metrů pod nimi bylo moře. Na pomoc potomků Skokanů nebylo spolehnutí.

Žlutému slunci říkali Simban, planeta se jmenovala Roost.

Tak vypadala situace, když po mnoha týdnech zachytili poselství od opravdových přátel. Allanův obličej zazářil.

„Čekal jsem všechno možné, jen toto ne. Myšobové!"

„Omyl je vyloučen," řekl Rhodan. „Impulsy pocházejí od dvou nebo tří myšobů, ale já jsem špatný telepat."

Bully, který o něco zhubnul, seděl na kameni. I jemu zasvítily oči. „To je určitě Gucky. Kdo jiný?"

„Guckyho bych poznal," řekl Rhodan. „Jeho mozek je zcela jedinečný. Jsou to myšobové, ale Gucky mezi nimi není. Nerozumím tomu, ale patrně je Gucky poslal. To by mu bylo podobné. Ale hlavní je, že nás našli. Jak to asi vypadá na Zemi a v Impériu..."

„Lodi... Dvě, ne, tři..." zvolal Atlan. „Letí pomalu, jako by něco hledaly... Co když to jsou oni?"

Rhodan vtáhl Allana zpátky do jeskyně. „Opatrně, to jsou Bluesané. André, vezměte mě za ruku. Musíme se pokusit navázat spojení s myšobou. Teď nemůžou přislat."

Jejich pokusy byly zpočátku neúspěšné, ale asi po půl hodině zachytili slabé signály z TRAMP: „Útok Bluesanů... Nemožno přistát... Zůstaňte v úkrytu... Počkejte..."

Lepší spojení se nepodařilo navázat.

Lodi Bluesanů se přiblížily ke třem pyramidám, pod nimiž se nalézal opěrný bod Černých. Obranný systém spustil palbu a Bluesané se okamžitě stáhli do bezpečné výšky.

„Tak jsme tu pěkně uvízli," poznamenal Bully.

„Ale jsme volní a to je důležité," oponoval mu Rhodan. „A záchrana není daleko."

„Je jen podstatně ztížená. Kdyby nebylo Bluesanů, mohli jsme být touhle dobou na cestě k Zemi," řekl Bully.

Rhodan přikývl. Byla to pravda, ale na druhou stranu sem Bluesany přilákalo toléž co myšobou. Kdyby Allan nezapojil len podivný přístroj, myšobou by ani nenapadlo sem letět.

„Kdybychom měli aspoň vysílačku," zavrčel Melbar Kasom. „Někde tu musí být lodi Impéria. TRAMP lady jistě není sama."

„Možná je tady opravdu jen náhodou a docela sama," řekl Rhodan a opatrně vyhlédl. Nikde se nic nepohnulo. Na západě, jihu a východě se rozprostíraly pralesy se svými močály a mořskými zátokami, na severu se zvedaly hory. „Brzy bude tma. Snad se nám podaří navázat spojení s lodí a budeme mil větší štěstí..."

Jejich postavení nebylo záviděníhodné. Po střetnutí se strážci pyramid přišli o většinu výstroje i zbraní a kromě potravinových koncentrátů už měli jen oblečení a nože. S lim se nedá bojoval a už

vůbec ne s křižníky Bluesanů, kleří se chtějí pomstít za uloupení mollexové technologie.

Rhodan uskočil od vchodu do jeskyně. „Napadli pyramidy! Kryjte se!”

Varování bylo zbytečné. Ostatní dávno viděli, jak neforemné křižníky klesají k pyramidám. Po krátkém útoku se lodi zvedly a zmizely. Hodiny pomalu ubíhaly a žluté slunce pomalu sklouzlo za zelenou střechu pralesa. Mezitím se uskutečnily dva další útoky na pyramidy a skryté protivzdušné zbraně vysílaly paprsky střel. Rhodan a jeho přátelé se stáhli hlouběji do jeskyně a vyčkávali.

Když se setmělo, podařilo se ještě jedno spojení se zachránci. Tentokrát byly impulsy silnější a v podstatě se uskutečnilo něco jako rozhovor.

„... voláme Rhodana! Ohlaste se! Jen několik minut...”

„Rozuměli jsme. Co se děje? Kdy přistanete?”

„Přistání nemožné. Stále pronásledováni Bluesany. Pokusíme se propašovat výsadkový člun. Odlákáme Bluesany a vyzvedneme vás.”

„Nezapomeňte na vybavení a zbraně. Nic nemáme.”

„Všechno bude v lodi. Musíme končit. Bluesané...”

V tomto okamžiku bylo spojení přerušeno.

„Aspoň něco," poznamenal Bully. „Budu se cítit dobře teprve až budu mít zase zbraň a budu sedět v lodi.”

„Na tvém místě bych se tak neradoval," ušklíbl se Kasom. „Budeme osvobozeni myšoby, pane Bulle. Když si vzpomenu, co všechno dokázal provádět Gucky, není mi dobře po těle.”

„Uvidíme. Ostatně všichni myšobové nemusí být tak nestydatí jako Gucky. Stejně se divím, že tu taky není.”

Bullyho víra by nebyla tak velká, kdyby jen tušil, že na palubě TRAMP je myšob ještě mnohem nestydatější než Gucky.

V tomto okamžiku byl Gecko všechno jiné, jen ne nestydatý a TRAMP už byla několik hodin na útěku. Nejprve je honily dvě, teď už pět lodí. Sice váhaly s přímým útokem, ale pokoušely se zatlačit TRAMP na povrch planety a přimět ji k přistání.

„Mají strach," tvrdil Gecko. „Vyhýbají se boji!"

Zbron si myslel, že Bluesané se hlavně chtějí dovědět, co pohledává pozemská loď v odlehlé sluneční soustavě a zjistit zdroj tlakových vln. „Dokud nebudou vědět, o co jde, nezaútočí", řekl nahlas.

Myšob byl v hloubi duše rád. Ovšem po posledním spojení s Rhodanem slíbil, že pro ně pošle, ale to se snadno řeklo a hůř udělalo.

„Pomocný modul bude potřebovat nejméně pět minut," řekl Zbron. „To bychom dokázali přistát taky. Pošleme šift."

Tak říkali pásovému, asi deset metrů dlouhému dopravnímu prostředku, který nemohl létat meziplanetárním prostorem, ale v atmosféře byl spolehlivý a dobře řiditelný. Na zemi se pohyboval na pásech a pohon pracoval na principu antigravového vyzařování. Uvnitř byly zbraně, nástroje a vybavení všeho druhu a dokonce zásoba potravin na několik týdnů.

Zbroh vstal a předal řízení Brclovi. „Podívej, Gecko! Šift "propašujeme během několika vteřin a Bluesané ani nic nezpozorují. Rhodan se s ním stáhne do úkrytu a my jej vyzvedneme, až bude čistý vzduch."

„A kdo by jej měl řídit?" Gecko se zatvářil odmítavě.

„To dokáže kterýkoliv z mých Unithanů," prohlásil Zbron.

„Je ti snad jasné, že to musí být myšob. Byli jsme to my, kdo si vynutil tuto expedici, my jsme Rhodana objevili a tak ho taky sami zachráníme. Pilotovat bude Bokom."

„Pro mě za mě... Jestli to umí..." pokrčil rameny Zbron.

Bokom uměl, aspoň to tvrdil. Gecko se naparoval na můstku a rozvíjel plány. „Sestoupíme níž a několikrát změníme kurs. Ať si Bluesané myslí, že hledáme místo k přistání. Mezitím bude noc a šift nikdo nezpozoruje, Bokom co nejrychleji přistane a najde Rhodana. My odlákáme Bluesany a později navážeme rádiové spojení. Pak uvidíme, co dál."

Manévr začal, ale ukázal se obtížnějším než Gecko myslel. Sotva Bluesané zjistili, že TRAMP si patrně hledá místo k přistání, obklíčili ji. Nestříleli, ale pustili obří reflektory, takže nebylo možné vypustit šift. Gecko klel.

„Dávno jsme je měli pobít! Když to takhle půjde dál, nikoho nezachráníme a ještě budeme napadeni. Impérium vždycky mělo moc ohledů!"

Zbron si odkašlal. „Myje napadnout nemůžeme, protože oni jsou v přesile a kromě toho nám nic nedělají. Ovšem jakmile se pokusíme uniknout, napadnou nás. Odvaha je moc hezká, ale jak hraničí s šílenstvím, nechci s ní nic mít."

Gecko dělal, že to přeslechl a spojil se s Bokomem, který už v doprovodu Hemi seděl nad přístroji.

„Musíte počkat, Bokome. Venku je pár zvědavých Bluesanů a nejdřív se jich musíme zbavit. Jakmile se otevře přička, vy jednoduše vypadnete. Naložíte Rhodana a jeho přátele a pokud nebudeme na místě, skryjete se v pralese. Nechtě stále zapojenou vysílačku."

Zbron se hnál s TRAMP nad lesy, kopci a planinami. Vedle něj seděl Vlck a vypočítával dráhu, protože za reflektory nebylo vidět.

„Za dvě minuty přijde náhorní plošina s jeskyní..."

„Pomaleji... Pozor, krajina stoupá. Blížíme se k jižnímu svahu pod plošinou. Nabíráme severní kurs..."

Gecko zíral na obrazovku a pravou packou nervózně posunoval mikrofon. Na jednu stranu byl rád, že nemusí dolů na neznámou planetu, na druhou záviděl Bokomovi, že bude první u Rhodana. Zatímco přemýšlel, co je výhoda a co nevýhoda, blížilo se rozhodnutí.

Zbron věděl, že dlouho už nemůže Bluesany vodit za nos. „Ted'!" řekl najednou a Gecko tlumočil povel. Přička se otevřela. Housenkovité těleso se převálilo přes práh nákladního prostoru a sklouzlo do hlubiny. Ve světle reflektorů bylo jen zlomek vteřiny. TRAMP zrychlila a začala stoupat.

Bluesané vypnuli reflektory. Jedna z lodí změnila kurs a shodila několik atomových bomb na pyramidu.

„Tak dlouho ne!" pípla ustrašeně Hemi.

„Jen mě nech jednat. Na Marsu jsme jednou padali z výšky deseti kilometrů a nepodařilo se nám nastartovat motor..."

„Já nechci slyšet o Marsu! Koukej bezpečně přistát!"

Bokom se podíval na osvětlené přístroje. „Ještě jsme dva kilometry nad povrchem. Bluesané nás nezpozorovali. Tak, a teď ti ukážu, jak přistává opravdový pilot!"

Antigravitační pole zastavilo pád a přibrzdilo motory. Žhnoucí krátery jen o několik kilometrů dál dodávaly dostatek světla, aby uviděli náhorní plošinu. Šift dosedl tak měkce, že necítili téměř nic. Hemi se s obdivem zadívala na Bokoma, jehož profil byl osvětlen kontrolkami palubních přístrojů.

Vozidlo se rozjelo. Kráter byl teď příliš vysoko, a tak neviděli nic. Vnější mikrofony nezachytily žádný zvuk. Neodvažovali se zapojit reflektory a neznali přesnou pozici jeskyně. Bylo ovšem nutné najít Rhodana co nejdříve.

„Myšlenkové impulsy!" řekla najednou Hemi.

„Je to Rhodan?"

„Ne, spíš Noir nebo Bull."

„Pokus se odpovědět," řekl Bokom. Sice se snažil, ale nepodařilo se mu proniknout tmou. „Co je?" zeptal se Hemi.

„Hledají nás a jsou docela blízko. Měl bys jim dát nějaké znamení. Moje impulsy nedokážou přijmout, protože jsou velmi slabí telepate."

„Mezi nimi je to jediný Rhodan," opravil ji Bokom.

„Musíš jim dát nějaké znamení," naléhala Hemi a Bokom musel myslet na Gecka, který aspoň uměl teleportovat.

„Impulsy jsou silnější!" hlásila Hemi. „Otevři! Vyjdu ven! Jsou v bezprostřední blízkosti."

Bokom sobecky uznal, že to je nejlepší východisko a bez řečí otevřel. Hemi nezaváhala a se zbraní v ruce vyklouzla.

Okamžitě zalitovala svého činu. I když se levou rukou dotýkala pásu, vadil jí podivný šramot v úplné tmě.

Kdosi k ní přicházel, ale nebyl to nepřítel. Myšlenky teď byly úplně zmatené a Hemi konečně pochopila, že jde o impulsy různých individuí, které nedokázala roztřídit.

„Perry Rhodan?" pípla nesměle.

Kroky okamžitě umlkly a rovněž myšlenky se změnily. Prozrazovaly překvapení i naději. Pak zazněl hlas, vzdálený jen několik desítek metrů: „Kdo je tam?”

Hemi se pustila pásu a rozběhla. Přitom volala: „Tady jsme! Tady! Rychle!”

Kroky opět zazněly, ale byly kvapnější a dokonce se objevilo slabé světlo. „Konečně!” zazněl hlas.

Hemi se zastavila. Kolem ní vyvstaly stíny, ale nebylo jich pět, jak čekala, ale šest. Byla tu i jakási žena.

Rhodan se zastavil a sklonil. Jemně uchopil Hemi a zvedl ji až ke svému obličej. Byla taková tma, že rozeznával jen nezřetelné rysy. „Kdo jsi?” zeptal se téměř něžně.

„Já jsem Hemi a v šiftu na vás čeká Bokom. Musíme si pospíšet, Per... pane!”

Rhodan se zasmál. „Klidně mi říkej jménem. Jsem tomu zvyklý, zejména od myšobů, kteří jsou mými přáteli. Je tu ještě Mory Abroová, Atlan, Bully, Kasom a Noir. Ale máš pravdu, nesmíme ztrácet čas.” Donesl Hemi k tak zvanému šiftu a jemně ji postavil do otevřených dveří. Pak vlezl dovnitř a ostatní jej následovali jak to nejrychleji šlo. Dveře se nehlučně zasunuly.

„Bokom?” zeptal se Rhodan a svezl se do křesla vedle něj. Podal mu ruku a pohládl jej. „Považuji za symbolické, že jako první přátele potkávám právě myšoby. Kdo vás poslal?”

„Admirál Gecko,” pronesl Bokom s důrazem. „Byl by přišel sám, ale musí se starat o bezpečnost TRAMP a posádky. Mám odstartovat nebo ještě počkáme?”

„Počkáme. Admirál Gecko? To jsem nikdy neslyšel. Od kdy se admirálové stávají veliteli malé expediční lodi? Jistě se hodně změnilo od té doby, co jsme zmizeli.”

„Opravdu se mnohé změnilo,” potvrdil Bokom a dodal: „Admirál Gecko dosud ničemu nevelel. Expedici povolil Gucky, samozřejmě s Tifflorem.”

Rhodan už ničemu nerozuměl. „Expedici povolil Gucky? A to se admirál musí ptát na dovolení Guckyho?”

„Admirál Gecko je rovněž myšob.“

Vzadu zaznělo potlačované zasténání a smích. Bully se naklonil dopředu. „Velitelem lodi je myšob? Co mužstvo?“

„Jen z jedné třetiny,“ uklidnil jej Bokom. „Zbytek sestává z Unithanů a Willyů. Můžeme odstartovat?“

„Ještě počkej.“ Rhodan a Bully potřebovali strávit překvapivou novinku a kromě toho jim bylo hádankou, jak někdo může klidně vzlétat a třeba zkřížit dráhu Bluesanů. „Zkus se spojit s palubou mateřské lodi.“

„Pokusím se. Stozi snad bude u přístrojů,“ řekl Bokom.

„Myšobové mají komická jména,“ zasmál se znovu Bully.

„Stozi je Unithan,“ usadil jej suše Bokom. „Bully taky není nic moc,“ podotkl a zavolal TRAMP.

Bully se stáhl. Tušil, že to nebude snadné. Dvacet myšobů najednou! Jen aby to přestál ve zdraví!

TRAMP se ohlásila. „Tady je Stozi. Přijetí do lodi nemožné. Jsme pronásledováni a jediné, co můžeme, je odlákat pozornost Bluesanů. Skryjte se v lesích jižně od náhorní plošiny. Později vás tam vyhledáme. Mnoho štěstí.“ Spojení bylo přerušeno dříve než mohl Bokom potvrdit přijetí zprávy.

„Takže se nic nezměnilo,“ vzdychl si Kasom.

„Jste nevděčný, Kasome,“ řekl Rhodan. „Máme tu dopravní prostředek s veškerým vybavením. Máme možnost se dosyta najíst, máme byt a našla nás pozemská loď. To už je něco!“

„Pravda,“ přidal se Atlan. „Vaše poznámka musela urazit naše zachránce, Kasome.“

Kasom se stáhl do pozadí pohodlné kabiny. Hemi pískla:

„My nejsme urážliví, ostatně velký muž může přednést svou stížnost admirálu Geckovi a ten mu odpoví.“

Rhodan se k ní otočil. „Gecko je jistě veliký hrdina?“

„Je,“ potvrdila klidně Hemi. Věděla, že lidé stále chybují a soudí celou rasu podle jedince. Myšob prostě nesměl udělat chybu, aby neohrozil pověst celého druhu. „Gecko věděl už během startu, že vás najdeme,“ dodala.

„Jistě je velmi schopný," chválil Rhodan, který prohlédl Hemin úmysl. „Postarám se, aby on i posádka TRAMP byli vyznamenáni." Pak dodal: „Ale ještě nejsme zachráněni."

„Možná by bylo rozumné využít tmy," řekl Bully. „TRAMP nás nemůže přijmout, protože Bluesané tuší, že tady něco nehraje. Možná dokonce vědí, že jsme na planetě."

„To je docela možné," odpověděl mu Rhodan, „i když nevím, kdo by jim to řekl. Bokome, zůstaň na zemi a jeď opatrně jižním směrem. Krajina se tu svažuje a je plná propastí a rozsedin. Dál na jih začíná les. Půda je tam bažinatá, ale stromy skýtají úkryt. Bluesané nás nenajdou."

„TRAMP taky ne," podotkl Kasom.

„Máme vysílačku," připomněl jemně Rhodan.

Bokom si byl vědom své odpovědnosti. Nebyl tak sobecký jako Gecko, ale byl myšob, který nevynechá jedinou příležitost prokázat službu svému druhu. Mohl to učinit tím, že pomůže Pozemšťanům. Jejich vděčnost byla jeho odměnou. Pocit, že se bez něj neobejdou, byl pro myšoba největším zadostiučiněním.

Zapnul motor. Byli obklopeni neprůstřelnými stěnami, jejichž nejdůležitější vlastností byla nemožnost zaměření v prostoru. Pod kabinou to zabzučelo a celý vůz se rozechvěl.

„Nemám převzít řízení? Jistě jsi unavený," řekl Perry.

„Ne, tohle dokážu. Škoda jen, že nemůžu zapnout světla. Kdyby přišla propast nebo rozsedin..."

„Tohle je šift," poznamenal Rhodan. „Naříd' pohon tak, aby byl stroj v podstatě bez tíže. Jestliže přijde rozsedin, budeme se vznášet ve stále stejné výši. Stejně tak to uděláme dole v bažinách. Gecko měl výtečný nápad, že poslal šift."

Vozidlo klouzalo nocí. Když mělo za sebou několik set metrů, vzplanuly na náhorní plošině další výbuchy. Bluesané opět napadli stanici a salvy z jejich zbraní zasahovaly pyramidy. I kdyby tam v podzemních krytech zůstal někdo živý, tak toto peklo by jistě nepřežil.

Posádka šiftu neviděla, co se děje a to bylo jen dobře. Beztak by si nedokázali vysvětlit, z jakého důvodu Bluesané ničí ony pyramidy. Možná to Bluesané sami nevěděli.

Tentokrát se útočník soustředil na místa, odkud vylétaly obranné střely, a systematicky ničil jednu střílnu po druhé. V kamenité půdě zely obrovské krátery, ze kterých vytékala žhavá láva.

„Rychleji, Bokome," řekl Rhodan a ukázal na skalní převis, který byl v záblesku výbuchu atomové bomby dobře viditelný. „Tam budeme chráněni před zaměřením shora."

Bokom chápal, obratně navedl vozidlo pod převis a vypnul motor. V tichu slyšeli vzdálené výbuchy a střelbu.

Kasom mezitím našel zásoby potravin. Mory Abroová a Noir seděli proti němu a jedli, i Bully mocně žvýkal a Rhodan se dělil s Allanem. Myšobové neměli hlad a konzervy nechtěli.

Venku pomalu nastával klid. Bluesané byli patrně spokojeni s výsledky akce a stáhli se. Jedna z lodí přeletěla velice nízko nad nimi. Měla rozsvícené silné reflektory a střílny otevřené. Konečně i ona zmizela za horizontem.

Bully se poplácal po břiše. „Zase se cítím lip. Jak je to dlouho, co jsme se naposledy dosyta najedli?"

„Celá věčnost!" zasténal Kasom a házel do sebe další jídlo. „Teď je mi všechno jedno!"

„Nám ale nebude jedno, když všechno sežereš," ohradil se Bully. „Vždyť to jsou zásoby pro případ nouze!"

„Milý pane Bulle. Patrně vám ušlo, že v našem středu dlí dáma. Mírněte se s těmi svými vulgárními výrazy," řekl Kasom.

„Jestli se tady někdo má mírnit..." spustil Bully, ale nakonec se spokojil jen s mávnutím rukou. Ušklíbl se směrem k Mory Abroové a popadl konzervu. Jak otevřel víčko, nadechl se kořeněné vůně a přiloženou lžičkou se pustil do obsahu. „Není to špatné. Kdybych si nedal pozor, ujedl bych se k smrti."

„Co bychom si počali se dvěma mrtvolami?" zasmál se Atlan. Tolik měsíců a týdnů nejistoty muselo zanechat stopy, ale nyní napětí

povolilo. Záchrana byla blízko a věčně jí nemohou bránit ani Bluesané.

Rhodan jedl klidně a beze spěchu. Vychutnával každé sousto se zbožností, která mluvila zřetelněji než slova. Vedle něj seděl Bokom a tiše mu referoval o všem, co se mezitím seběhlo na Zemi a v Mléčné dráze. Rhodan na sobě nedal nic znát. Zhroucení Impéria na něj nijak nezapůsobilo. Když Bokom vyprávěl, že Akonané převzali říši Arkonidanů, jen se krátce otočil na Atlana. Nesmrtelný se na něj podíval a jedl dál.

„Tiffloor stáhl všechny jednotky do prostoru Slunečního systému. Koncentrace síly činí Zemi nenapadnutelnou. Na pátrání po tobě bylo vysláno více než tisíc expedic.“

Rhodan přikývl. „A našli mě zrovna myšobové. Víš jak moc jsem rád, Bokome? Není nikdo, komu bych víc přál úspěch. Až doposud vaši rasu zastupoval vlastně jen Gucky, teď tu ale je najednou více jmen, na která mohou být vaši lidé pyšní.“

Rhodan odstrčil prázdnou konzervu a pohlédl do tmy. Krátery pohasly a na nebi se objevil první světlejší pruh. Atlan se naklonil dopředu: „Mory spí. Možná bychom tu měli počkat. TRAMP už bude vědět, kde nás má hledat.“

„Vyspíme se všichni,“ navrhl Rhodan a Bokom převzal hlídku.

Když vyšlo slunce, leželi zachránění na lavicích a spali. Bokom a Hemi seděli nad kontrolkami a střežili odpočinek úplně vyčerpaných lidí, přestože sami sotva udrželi otevřené oči. Hodiny se pomalu vlekly.

4.

I Gecko byl unavený, jako ostatně celá posádka TRAMP. Dvě lodi tvaru torpéda je stále pronásledovaly a snažily se je zatlačit k povrchu planety, ale Brcl obratně manévroval a unikal. K otevřenému útoku se Bluesané neodhodlali.

„Takhle šift zpátky nedostaneme,“ řekl Gecko a mnul si oči. „Musíme Bluesany odlákat a bleskově se vrátit.“

„Nebo je napadnout," navrhl Brcl. „Oni mají slabé zbraně a my silné ochranné štíty. Proti dvěma uspějeme."

„Hm," zabručel myšob a dumal, jestli návrh toho Unithana nebude zároveň znamenat konec jeho kariéry. „Ty si vážně myslíš, že bychom mohli protivníka zničit?"

„Tihle nemají molkekoxové opláštění a jsou neopatrní."

Pokoušení bylo příliš velké. Torpédové lodi se držely za nimi ve stále stejné vzdálenosti. Jistě měly úkol hlídat TRAMP a dávat pozor, aby neuletěla.

„Ostatní lodě Bluesanů zatím přistanou a objeví šift," řekl nahlas Gecko. „Tomu musíme zabránit."

Na Vlckově místě měl službu jiný Unithan, který se soustředil na to, co se děje v prostoru. Když se otočil, byl jeho chobot stočený a celý bílý leknutím. „Lodi... Celá flotila. Právě se vracejí do einsteinovského prostoru a blíží se ke slunci. Za několik hodin jsou tady."

„Flotila? Jaká?" V Geckově hlasu zazněla naděje.

„Jsou to Bluesané. Omyl je vyloučený."

Geckovo malé srdce se sevřelo strachem. Myšob dávno věděl, že toho na sebe vzal příliš mnoho. Chtěl být hrdinou, vzorem pro lidi i myšoby, ale nehodlal dobrovolně zemřít.

Brcl vstal a šel k navigátorovi. Na monitoru viděl celou flotilu plavidel nejružnějších forem, která byla jistě zavolána těmi dvěma na pomoc. Pak se ukázala další letka.

„Ještě tohle!" zasténal Brcl. „Obě válčící strany si tady daly dostaveníčko. Všichni chtějí vědět, co znamenaly ty tlakové vlny nebo se dověděli, že tu je Rhodan. Ale odkud?"

Gecko vyletěl: „Tak já, velkoadmirál vojska myšobů mám být rozmáčknut jako veš!"

Brcl se vrátil do svého křesla. Na překonání šoku mu stačilo několik zlomků vteřiny. Jediným pohybem chobotu zapnul poplach a hned poté vzbudil Zbrona.

„Co chceš dělat?" zeptal se ho Gecko. Z nafoukaného admirála toho moc nezbylo. „Snad nechceš útočit?"

„Nejen se bránit," odpověděl Brcl. „Nebo se chceš nechat zajmout a zapomenout na Rhodana?"

Gecko mlčel. Zmínka o Rhodanovi jej postavila před nepříjemné rozhodování. Jestliže se vzdá a nějak uhájí život, bude považován za zrádce a zbabělce. To už je lepší být mrtvý. A když už teda mrtvý, tak s parádou, a tou parádou bude Rhodanova záchrana. On ji sice nepřežije, ale bude veleben jako hrdina. Kromě toho tu pořád zůstává možnost, že by vyvázl... Tím lip. Třeba se mu podaří zachránit Rhodana a nezemřít.

„Ty jsi zešilel!" řekl Zbron, když mu Gecko vyložil svůj plán. „To je sebevražda! Z Bluesanů si nemůžeš dělat blázny."

„Samozřejmě že můžu. Můžu ještě víc a jestli tvým chobotnatcům chybí odvaha, dám vás spoutat a myšobové převezmou vaše pozice. Uznej, že by to bylo pokořující."

Zbron jen zíral. „Ty ses vážně pomátl. Nám pomůže jen lest, ne přímé násilí. Protivník je mnohem silnější, chápeš?"

„No a?" Gecko vstal a špacíroval po centrále, jako by se nechumelilo. „Protože nás dosud nezničili, neučiní to ani teď. Netvrdím, že se nás bojí, ale jsou opatrní. Naše děla jsou velice výkonná a ochranné štíty příliš dokonalé."

„Ne když útočí najednou deset lodí," podotkl Zbron.

„To nedopustíme. Ovšem naší první starostí je Rhodan, ne naše životy. Musíme jej varovat."

„A tím ho prozradit," podotkl Zbron. „Naopak, my musíme Bluesany odradit od pátrání na povrchu planety. K tomu patří i to, že je musíme zaměstnat my." Zbron rozčileně mával chobotem. „Kromě toho bychom se měli pokusit vyslat zprávu o Rhodanově nalezení. Jakmile ji zachytí první pozemská loď, pošle nám na pomoc tisíc plavidel."

„Co je s tebou, Stози? Jak to, že ještě nevoláš?" vyjel Gecko.

„Mám tu hloupou otázku považovat za rozkaz?"

„Ano!" zařval Gecko. Jaká disciplína vládla na této lodi, to tedy bylo neuvěřitelné. Gecko se už chystal, až bude nejhorší nebezpečí pryč, jak zavede exemplární tresty.

Stozi zapnul vysílací přístroje.

TRAMP se mezitím podařilo uniknout dál do prostoru. Tady byla taky mnohem větší šance, že vysílané vlny dorazí k nějakému přijímači. Může být vzdálen sto, ale taky tisíc světelných let. Podle toho se jejich postavení změní buď za několik hodin, nebo taky dní. Jejich a Rhodanovo.

Obě lodi Bluesanů je nepřestávaly sledovat. Možná, že zachytily zprávu, ale stejně jim k ničemu nebyla. Byla kódovaná, ale ani kdyby kód rozluštili, nic by z toho nevyrozuměli. Zněla: RhAtBu - QQYR - 12 – 15 - 888430 - NoTri. Zasvěcený věděl, o co se jedná. Především o požadavek pomoci.

A tu pomoc TRAMP opravdu potřebovala. Bluesané zaútočili. Tentokrát byly jejich střely dobře mířené a zabubnovaly na ochranný štít lodi. Plavidlo bylo vychýleno z dráhy.

Gecko spadl z křesla na zem. „Střílejte!“ zaječel. „Zbrone, dejte rozkaz obsluze transformačních děl!“

„Tentokrát souhlasím,“ řekl Zbron. „Už je to jedno.“

Transformační děla byly nejnebezpečnější známé zbraně. Spojovaly transmitterový přenašeč hmoty s neobyčejně dokonalým zaměřovačem. Atomová bomba mohla být dopravena přes libovolný ochranný štít. Byla totiž dematerializovaná a zhmotnila se opět až v cíli. Proti této zbrani nebylo obrany.

Gecko osobně velel útoku a Zbron unikal oběma lodím. Když zašeptal: „Ted’!“ Gecko zmáčkl ovladač.

O zlomek vteřiny později se první z lodí Bluesanů změnila v oblak radioaktivního plynu, do kterého vlétl i druhý křižník a na svém osudu už nemohl nic změnit.

Zbron okamžitě změnil kurs. TRAMP se vracela k Roostu a Gecko chtěl navázat spojem s Rhodanem. Vlétli do horní vrstvy atmosféry a Bluesané si museli zodpovědět otázku: Proč se Pozemšťané pořád vracejí, když teď měli nejlepší možnost uniknout? Co je tady zdržuje? Co na planetě hledají?

Pět křižníků rovnou zaútočilo, ovšem nepočítali s Geckem, totiž úplně změněným Geckem, který se mimochodem teprve před několika

minutami dověděl, jakými zbraněmi jeho loď vůbec disponuje. Během čtyř minut byly zničeny tři z pěti lodí Bluesanů. Zbylé se daly na útěk.

Gecko byl opojen. „Všechny je zničím! A kdyby zaútočilo sto nebo tisíc lodí, poženu je do horoucích pekel nebo kam vlastně Bluesané odejdou, když zemřou. Ještě mě poznají, ti ploskolebci! Osvobodím Universum od těch dojičů Červounů! Vytvoříme nové Impérium a Rhodana jmenuju svým zástupcem!”

Zbron jej šťouchnul chobotem a vrátil jej do skutečnosti. „Byl bys tak laskav a sdělil to Rhodanovi?”

„Cože? My máme spojení?” Gecko se odbatolil ke kabině. „Tady je Gecko, velitel lodi TRAMP,” hlásil se pokorně.

„Rhodan. Mluvím s admirálem Geckem?”

„Já... Ehm... Ano, pane. Admirál Gecko, pane.”

V mikrofonu zaznělo cosi, nejspíš Bokomovo odfrknutí.

„Vynech to pane, Gecko a já upustím od admirála. Budu ti tykat, protože všichni myšobové jsou mými přáteli a svým přátelům tykám. Musím ti poděkovat za to, co děláš. Ostatně, tvoje jméno mi připomíná Guckyho...”

„Gucky... To je můj kamarád.”

„To mě těší. Poděkuj posádce. TRAMP udělala něco, co žádný nedokázal. O tom si promluvíme později. Ted’ je důležitý nepřítel. Brizel mi řekl, že jste použili transformační děla... Bylo to opravdu nutné?”

„Brizel?”

„No ano, spojař.”

„Ach tak, ten se jmenuje Brcl. Unithané mají nevyslovitelná jména, ale jsou ochotní a použitelní ke všemu.” Gecko viděl zuřivý Brclův pohled, ale ignoroval jej. „Zničení protivníka bylo nezbytné. Neměl jsem jinou možnost.”

„Dobrá. Jak vypadá naše postavení ted’?”

„Nechci je přikrašlovat. Blíží se tisícovka Bluesanů. Jsme sledováni a nemůžeme nepozorovaně vytáhnout šift.”

„Rozumím. Našli jsme si jeskyni, kde nás nikdo nenajde, pokud nemá zaměřovač. Gecko, pokus se o průlom a přiveď pomoc. Bylo by

to lepší než zůstat tady a hájit předem ztracenou pozici. Nám se nemůže nic stát. Máme potraviny na několik týdnů..." tady opět zazněl nezřetelný hlas a Rhodan se opravil: „Potraviny na několik dní. Do té doby přijde pomoc."

„Útěk nepřipadá v úvahu," řekl Gecko. „Zůstaneme tady! Pošleme k čertu všechny Bluesany a vyzvedneme šift..."

„Nic takového neuděláš," přerušil ho mírně Rhodan. „Odletěte do bezpečí a navažte spojení s pozemskou flotilou."

„To nemůžu udělat, pane! Nikdo nesmí říct, že jsem zbaběle utekl a nechal Rhodana na holičkách! Zůstaneme a při nejbližší příležitosti vyzvedneme šift. Pak se, pro mě za mě, můžeme ztratit. Klidně k tomu dám rozkaz."

Rhodan se ozval až po chvíli a bylo znát, že tato řeč na něj udělala dojem. „Obdivuji tvou odvahu, Gecko. Ještě jsem se nesetkal s tak statečným důstojníkem. Nicméně vás musím požádat, abyste se stáhli dříve, než bude pozdě. Kdyby byla zničena TRAMP, je konec se všemi. Chceš to riskovat?"

„Ne, to ne. Splním rozkaz k útěku, i když nerad. Jen běda Bluesanům, kteří se mi pokusí zabránit v odletu!"

„Udělej to," zazněl ulehčené hlas v reproduktoru. „Ještě jednou děkuji a těším se, až ti stisknu tlapku."

„Potěšení bude na mé straně," prohlásil Gecko nonšalantně a vzedmutou hrudí div neshodil mikrofon. „Držte se, hned jsme zpátky. Na viděnou, Perry!" Když se otočil, aby se vrátil na můstek, uviděl Oocha, Wullewulla a Axo. Zírali na něj, ale on kolem nich povzneseně přešel, aniž by jim věnoval jediný pohled.

„Slyšel jsi, co mi radil přítel Perry. Myslím, že to není tak hloupé. Zařídíme se podle toho."

Zbron se s neproniknutelnou tváří sklonil nad řídicím pultem. Ooch, Wullewull a Axo ustaraně zavrtěli hlavami, soucitně pohlédli na Zbrona a zmizeli. Byli tak otřeseni, že za sebou zapomněli zavřít.

„Nemůžeme věčně dřepět v tyhle jeskyni," pravil Bully a rozhlédl se, jako by hledal podporu. Čekal marně. „Vy si vážně myslíte, že TRAMP projde? V posledním hlášení se mluvilo o tisíci lodí. Tady by neměl šanci ani lepší velitel."

„Že je Gecko špatný velitel tvrdíš jen ty," řekl Rhodan.

„Já jsem to tak nemyslel, ale nemá žádné zkušenosti. To není tak snadné utéci tisícům nepřátel. Musíme něco udělat."

„Kdybychom se teď prozradili, je to sebevražda. Jedna jediná střela nás zničí. Ne, Bully, my musíme čekat, dokud nepřijde pomoc... Nebo dokud nás neobjeví Bluesané."

Bully rezignoval. Možná sám nahlédl, že to jinak nejde. Jenže nečinnost byla horší než bezvýhodný boj.

„Něco sníme," navrhl Kasom, ale tváří v tvář vyčítavým pohledům ztichl. Atlan vyslovil to, co si mysleli všichni:

„Pokud vás necháme u zásob, od zítřka budeme hladovět."

„Já hladovím už dnes," zavrčel obr. „Muž mé postavy..."

„Dejte s tím pokoj!" okřikl ho Bully, „raději spěte!"

„Proč bych měl spát? Nejsem unavený."

„Kdo spí, než... nehřeší," opravil se Bully, když se náhodou podíval na Kasomovy pěsti.

Bokom a Hemi spali stočeni na lavici. „Já je nebudu budit," řekl Bully. „Proč taky? Zatím je nepotřebujeme."

„Ať se vyspí," řekl Rhodan. „Přinejhorším bychom dokázali odstartovat i bez jejich pomoci."

„Co dělá TRAMP?" zeptal se Noir. „Máme spojení?"

Rhodan zavrtěl hlavou. „Bylo náhle přerušeno. Já jen doufám, že se Geckovi podařil útěk."

Než mohl kdokoliv odpovědět, objevila se na obzoru loď. Bezpochyby náležela k flotile Bluesanů, měla válcovitý tvar a nebyla ani nijak velká. Jistě se jednalo o průzkumnou loď, která měla prohledat povrch planety.

Velitel bral svůj úkol patrně velice vážně. Malá loď klesala stále níž a k úkrytu Rhodanových přátel se blížila ve výšce asi třiceti nebo čtyřiceti metrů. Šift byl zavezen do jeskyně, ale protože byl deset

metrů dlouhý, přece jen z ní kousek vyčníval. Zatím je nenapadlo jej zamaskovat.

„Bully, ty musíš ven. Sleduj každý pohyb lodi. Vezmi si interkom. Kasome, vy se posad'te ke zbrani a jakmile si budete jistý, že nás objevili, střílejte. Když je překvapíme...”

Bully vyběhl, ale v jeho obličejí se zračila pochybnost. Mezitím se vzbudili oba myšobové a Bokom se bez jediného slova vyšplhal na sedačku vedle Rhodana. Hemi zůstala vedle Mory Abroové, Kasom zaujal místo u laserové zbraně, zabudované na přídi šiftu. Byla malá, ale neobyčejně účinná a snadno prorazila slabý ochranný štít vesmírného plavidla.

Rhodan sledoval loď Bluesanů. Válec se pohyboval překvapivě pomalu. Velitel měl buďto dost času, nebo věděl, že hledání musejí být někde v této oblasti. Jestli ovšem skutečně ví, o koho se jedná, to bylo otázkou. Patrně šlo jen o dohady.

Bully hlídal u východu z jeskyně. „Ted' odbočují doleva, k východu. Vzdálenost se zvětšuje. Nejspíš nás... Ksaku!”

„Co je, Bully?” zeptal se Rhodan, který neviděl ven.

„Přistávají! Loď přistála asi dvě stě metrů od nás.”

„Neukazuj se, ale nespouštěj je z očí.”

Kasom seděl za ovladači palubní zbraně a v jeho obličejí se zračilo napětí. Bylo na něm vidět, že by už nejraději zmáčkl spoušť, ačkoliv ještě neviděl cíl. Bokom se nehýbal. Díval se na Rhodana s takovou důvěrou, že mu Perry přátelsky kývl a pohladil jej po hnědočervené srsti.

U lodi se otevřela příčka a objevilo se několik postav. Byli to Bluesané. Měli zbraně a vypadali velmi rozčilení, ale stále na něco čekali. Po chvíli se ukázalo, na co.

Z lodi se drala ven čtyři šestínohá stvoření, která Bully jakživ neviděl, ale dohadoval se, že se jedná o příslušníky nějaké rasy, porobené Bluesany. Bytosti dělaly dojem rychlých a nebezpečných tvorů, neměly zbraně a asi by je bylo možno počítat mezi zvířata, podobná pozemským slídicím psům.

Bully referoval, co viděl. „Ti nás najdou.. . Jeden se už vydal naším směrem. Jistě nás najdou."

„Tomu nezabráníme. Když vystřelíme, stejně se prozradíme. Bully, okamžitě se vrať do šiftu! Vyjedeme."

„Třeba to nebude nutné," pípнул Bokom.

Rhodan se na něj překvapeně podíval.

„Já to zvíře zastavím. Telekineticky. Bluesané nepochopí, co to znamená. Určitě telekinezi neznají."

Bully se už vyšplhal do kabiny, dvířka se za ním zasunula a Kasom nespouštěl oči z přístrojů. Šestinohé stvoření věřilo ve vchodu do jeskyně, najednou bylo neviditelnýma rukama pozvednuto a zoufale hrabalo tenkýma nohama, nenacházejíc opory. Bokom svou kořist pustil až na pokraji lesa.

Bluesané si všimli pro ně nevysvětlitelného jevu a vydali se k jeskyni.

„Nedali se zastrašit," konstatoval Rhodan a zapnul motory šiftu. „Jakmile budou blízko, vyrazíme. Z lodi na nás střílet nebudou, aby neohrozili svoje vlastní lidi. Než doběhnou zpátky, musíme být v lese."

„Neměl bych poslat jednu trefu do ty jejich lodičky?" zeptal se Kasom, „jen tak mimochodem..."

„To by neškodilo," připustil Rhodan.

Pět Bluesanů si všimlo šiftu a začalo střílet. Těmto zbraním ještě ochranný štít odolal, ale před silnějšími by je asi neochránil.

„Hotovo!" řekl Rhodan. „Start za pět vteřin."

Všichni už byli připraveni a někteří se připoutali. Bokom zat'ál tlapky do polštářování svého křesla. Bully se držel Kasoma ve víře, že obr se nepohne ani při velkém zrychlení.

Rhodan pohnul pákou. Šift vyrazil z úkrytu jako střela, prolétl kolem překvapených Bluesanů a prudce stoupal. Kasom vystřelil na válcovou loď a hned poté Rhodan zabočil vpravo a nabral kurs k nepřehledné krajině, zarostlé neprostupnými lesy. Za nimi se zvedaly skály, plné proláclin a jeskyní.

Rhodan seděl nad přístroji. Věděl, co je ve hře. Stačil by jeden jediný rozhovor Bluesanů s mateřskou lodí a měli by na krku celou smečku. Naštěstí válcovou loď zničili tak rychle, že nestačila vyslat ani nouzový signál.

Les se blížil. Půda tu už nebyla kamenitá, ale měkká, vlhká a stoupalo z ní horko. Rhodan opět změnil kurs, aby zmátl pronásledovatele, ale pod ním byl pořád les, koruna vedle koruny a jen někdy štěrbinu, kterou byla vidět zem.

Kasom zapnul zaměřovači přístroje, aby Rhodana zbavil jedné povinnosti. V tak malé výšce nebyl příjem valný, protože vyhledávací paprsky pracují jen na dohled, který je ovšem ve vesmírném prostoru prakticky nekonečný.

Přesto se na jedné z obrazovek objevilo pět lodí, které se rychle blížily. Kasom si raději sedl opět ke zbrani.

„Pozor, klesáme!“ oznámil Rhodan. „Snižuji rychlost, ale nelze vyloučit náhlé změny kursu. Trochu to s námi zatřese, ale možná setřeseme pronásledovatele. Kasome, vy budete střílet jediné když vám řeknu.“

Následoval manévr, který hraničil se šílenstvím. Ve výši korun stromů byl les neproniknutelný, ale tam, kde by člověk hledal podrost, bylo dost místa i pro Šift. Uměním bylo najít proluku, kterou by se dalo proklouznout mezi korunami stromů.

Rhodan ji našel v okamžiku, kdy byli Bluesané vzdáleni ještě několik kilometrů. Nechal šift sestoupit, ale ne až na zem, držel jej s běžícím letovým pohonem několik centimetrů nad zemí, aby jeho pásy nezanechaly stopy a nořil se stále hlouběji mezi silné kmeny.

Bluesané přilétli, ale neviděli nic, než zelené moře. Chvilí kroužili, a pak spustili střelbu. O deset minut později zmizeli stejně rychle, jako se objevili.

Rhodan spustil šift na zem na břehu malého potůčku, vypnul motory a protáhl se. „Tady jsme v bezpečí. Shora nás neuvidí a pokud by nás chtěli najít, musí do lesa pěšky nebo jej vypálit. A to by nebylo tak jednoduché, protože dřevo je živé a vlhké. Kromě toho by tím

zničili více než polovinu povrchu planety a to by snad domorodcům neudělali."

„Zůstaneme tady?" zeptal se Kasom a ošíval se na sedadle, které bylo pro něj příliš malé.

„Zatím ano. Počkáme, jestli se neohlásí TRAMP nebo jiná z pozemských lodí."

„Dobrá. V tom případě bych nejdřív něco snědl, a pak se osvěžil koupelí v tom potoku..."

„Koupat se můžete podle chuti, Kasome, ale jíst se bude jen když to dovolím. Ostatně, zásoby si budeme muset rozdělit, jinak se za pár dnů budeme živit kůrou stromů."

„V tom případě by se Kasom poprvé v životě dosyta najedl," poznamenal škodolibě Bully.

Rhodan se usmál. „Vždyť ty taky. A kdo ví. Třeba je to docela chutné. V každém případě je kůra organického původu."

Tady dole bylo mnohem tepleji než na, skalnaté náhorní plošině. Slunce se opíralo do vrcholků korun stromů, ale přes listoví jeho paprsky nepronikly. Bylo vlhko a dusno. Klimatizace v šiftu pracovala na plné obrátky.

Přestože bylo téměř poledne, tady zůstávalo šero. Bylo nazelenalé, příjemné a vytvářelo iluzi bezpečí. Rhodan se chtěl porozhlédnout a vzal sebou Bokoma.

Potok tu byl úzký, ale jen kousek odtud vytvářel několik tůní, ve kterých se dalo koupat. Rhodan spatřil v průzračné vodě několik stínů a rozhodl se upozornit na to Kasoma. Pokud tu budou ryby, je otázka jídelničku vyřešena. Konzervy by zůstaly nouzovým řešením. V šiftu byla i malá kuchyňka, takže nebylo nutné jíst ryby nebo jinou ulovenou zvěř syrové. Vody tu je víc než dost. Mohli by tu žít celé týdny, pokud jim to ovšem Bluesané dovolí.

Bokom zavrtěl hlavou. „Nevěřím, že to udělají," řekl a zatvářil se rozpačitě, když vyšlo najevo, že čte Rhodanovy myšlenky. „Oni nedají pokoj, dokud nás nenajdou."

„V každém případě tu zůstaneme tak dlouho, jak jen bude možné. Lepší místo bychom nenašli. Ostatně mi je divné, že ten les nemá podrost. Tady se dá chodit jako v pěstěném parku.“

Bokom neodpověděl. Měl dojem, jako by cítil myšlenkové impulsy, jejichž smysl mu unikal. Pokusil se určit směr, a pak se zastavil. „Vpředu někdo je,“ řekl Rhodanovi. „Nevím, kdo to je, ale moc inteligentní není. Primitivní vzor, asi zvíře.“

Rhodan sáhl po zbraní. „Pokud je to zvíře, aspoň uděláme radost Kasomovi.“

Terén se tu svažoval velmi mírně a potok tekł pomaleji. Byl nejlepším vodítkem k návratu k šiftu. Najednou se rozšířil v jezero a Rhodan se podíval nahoru, kde bylo vidět kousek oblohy. Pokud by museli utíkat, stačí sledovat potok a tudy se vznést.

„Tady jsou!“ zaslechl Rhodan Bokoma. „Ještěři!“

Byli to skutečně ještěři, stáli v jezeře a nevypadali nijak nebezpečně.

„Já nevím,“ začal pochybovačně Rhodan, „jestli by tohle maso Kasomovi chutnalo.“

„Kdyby měl opravdu hlad, snědl by to,“ prohlásil pobaveně Bokom. „Jestli má chuť, ať si toho ještěra sám uloví. Pokud jde o mě, dám přednost mladým výhonům stromů. Vezmu nějaké i pro Hemi.“

A aniž se dál staral o ještěry, začal sbírat letorosty. Rhodan jej nechal a sám nespouštěl oči z těch podivných tvorů, kteří se pomalu pohybovali v mělké, zakalené vodě. Byli čtyřnozí a měli dlouhý, ohebný krk, na jehož konci se kývala malá hlava. Těla byla krátká a neohrabaná, ocas dlouhý a zploštělý. Občas sklonili hlavu pod vodu, patrně hledali potravu, a bez vzduchu vydrželi překvapivě dlouho.

Protože byli tak mírumilovní, Rhodan neměl to srdce jednoho z nich zastřelit. Rozhodl se přenechat to Kasomovi.

Najednou zazněl jakýsi zvuk a jakmile Rhodan zjistil, že přichází shora, rychle se ukryl. Na krátký okamžik se nad nimi objevil trup lodi. „Stále se domnívají, že jsme někde tady,“ řekl Rhodan Bokomovi, „ale zatím nevědí nic přesného. Než se dostanou k důkladnému prohledávání, něco nás snad napadne.“

Bokom se zadíval na ještěry. „Já bych věděl," řekl.

Rhodan se neptal. Věděl, že až přijde pravý čas, myšob promluví sám. Mlčky se vrátili k šiftu a Kasom závistivě přihlížel, jak si Hemi pochutnává na výhonech, jako by to byl prvotřídní chřest.

Gecko a ostatní myšobové se měli hůř. Po zničení pěti lodí na ně Bluesané nemilosrdně zaútočili a podle všeho jim bylo docela jedno, jestli se zničením nepřátelské lodě připraví o nějakou výhodu, nebo drahocennou informaci. Zjistili, že ta kulovitá loď je velice nebezpečná a museli toto nebezpečí odvrátit.

Zbron a Brcl měli plné ruce i choboty práce. TRAMP letěla těsně nad povrchem Roostu, pronásledovaná osmi nebo devíti lehkými křižníky. Pod nimi se střídaly močálovité pralesy, hory, planiny a města, ale ani posádka TRAMP ani Bluesané nevěnovali planetě žádnou pozornost. Svazky paprsků šlehalý prostorem a byly absorbovány ochranným štítem. Gecko dřepěl za ovládacím panelem transformačního děla a posílal souřadnice do centrály. Když se první z pronásledovatelů proměnil v oblak atomového plynu, Gecko hlasitě zahvízdal. Nikdy by ho nenapadlo ničit inteligentní bytosti, ale tohle bylo něco jiného. Oni Bluesanům nic neudělali. Přiletěli sem a chtěli zachránit Rhodana. Bluesané jim v tom bránili, a tak se nemohli divit, že oni použijí veškeré prostředky.

Za TRAMP bylo pořád ještě pět válcovitých lodí. „Kurs volný vesmír!" zvolal Gecko na Zbrona. „Musíme se dostat do bezpečí a zavolat pomoc. Tak to chtěl a nařídil Rhodan. Vrátime se s celou flotilou a Bluesanům ukážeme, co to je peklo."

„Útěk? Nejsem proti, ale musíme opravdu utíkat? Nestačilo by vysílat zprávu a čekat? Můžeme opustit planetární systém, ale nemusíme se vzdalovat na světelné roky."

„Uvidíme, Zbrone. Teď hlavně pryč odtud. Jestli nás tu zastihnou obě flotily, nepomůže nám ani ten kanón."

Zbron najednou vzhlédl: „No jasně! Bluesané od nás chtějí právě ten! Chtěli by podle něj vyrábět svoje zbraně. Ale nevědí, že transformační dělo má pojistku, která způsobí výbuch zbraně v

okamžiku, kdy bude TRAMP sestřelen nebo přinucen k přistání. Už jsem ji dávno odjistil a aktivoval."

„Nedostanou ani nás, ani Rhodana, ani dělo!" vykřikl Gecko a zamával oběma packami ve vzduchu. „A teď odletíme hezky středem, jinak nás ještě zatlačí do močálu."

Zbron neodpověděl. Byl vyčerpaný a už dávno se měl dát vystřídat, jenže Brcl bděl stejně dlouho jako on. Třetí pilot tu nebyl, i když prakticky každý druhý Unithan měl pilotní osvědčení. Bohužel ovšem ne zkušenosti. Za této situace byly právě zkušenosti nenahraditelné.

Bluesané pochopili úmysl TRAMP a zůstali jí v patách. Z pěti lodí bylo najednou deset, dvanáct. Dorazily obě válčící flotily a jednak pátraly po obyvatelích tajemných pyramid, jednak se pustily za TRAMP.

„Volají nás," oznámil Stozi, který se nehnul od přístrojů. „V interkosmu. Mám reagovat?"

Gecko vyletěl a uháněl do radiostanice. „Co chtějí?"

Stozi mu podal lístek, na kterém stálo: „Velitel lodi Bluesanů veliteli pozemské lodi. Okamžitě přistaňte! Žádáme navázání kontaktu a uzavření dohody."

Gecko odhodil lístek. „Co si vůbec myslí? Chci vidět tu jejich dohodu! Můžu odpovídat?"

„Můžeš mluvit rovnou. Mám spojení," odpověděl Stozi.

Nad nimi se rozzářila obrazovka a objevila se bytost s talířovitou hlavou. Obě přední oči se dívaly na Gecka, ale jinak nebylo možné rozeznat žádný výraz. Ústa Bluesané neměli, jen otvor. Slova zněla tvrdě a hrdelně, ale jasně.

„Chci mluvit s velitelem," pronesl Bluesan.

„Já jsem velitel!" prohlásil Gecko.

„Chci mluvit s Pozemšťanem, nikoliv s příslušníkem podřízené rasy."

Gecka div neranila mrtvice. „Já jsem velkoadmirál Gecko, vrchní velitel ozbrojených sil. Pozemšťané tu nejsou."

„Víme, že jste našli Pozemšťany a dopravili je na palubu. Pokud ovšem ne, prohledáme důkladně povrch planety."

Gecko viděl, že udělal chybu. „No dobrá, když to víte... Co od nás chcete?"

„Mluvit s Pozemšťany. Chceme vědět, co mají společného s pyramidami, které jsme zničili."

Gecko o nich nevěděl vůbec nic. „Proč jste je ničili, když ani nevíte, k čemu sloužily?"

„To je naše věc. Přistanete dobrovolně nebo ne?"

Gecko věděl, že nemůže rozhovor protahovat. Jeho jedinou výhodou bylo to, že Bluesané nevěděli, jestli je Rhodan na palubě nebo ne. „Zkuste nás k tomu donutit!" odpověděl, kývl Stozimu a utíkal zpátky na můstek. Bylo mu jasné, že hovor přišel z nejbližší lodi. Zaměřil si ji, předal data odpalovací automatické a odjít.

„Stozi! Řekni těm ploskolebcům, ať do deseti vteřin zmizí!" a sám z lodi nespouštěl oči. Jakmile z ní zableskla první střela, stiskl tlačítko. Zbron zároveň zvýšil rychlost a v okamžiku byli pryč.

„Jen bych rád věděl, jak se Bluesané mohli dovědět, že Rhodan je právě tady," poznamenal Gecko a najednou zařval: „Vracíme se!"

„Zbláznil ses?" vyjel na něj Zbron.

„Já poručím a ty poslechněš! Tady velím já!"

TRAMP se širokým obloukem vracel k planetě Roost.

6.

V šiftu náhodou zachytili rozhovor mezi TRAMP a Bluesany. Rhodan zavrtěl hlavou. „Obávám se, že jsem tomu Geckovi křivdil. Jistě to bude udatný chlapík."

„Je to cvok," pravil Bully. „Bojovat proti přesile!"

„Počkej. Bluesané už nevysílají, ale TRAMP ano. To je přece tajný nouzový signál. To by v tom byl čert, aby jej nezachytila nějaká loď pozemské flotily."

„Doufejme, že TRAMP unikne."

„V to doufám taky."

Ani jeden ale nevěděl, že sotva Gecko využil jediné šance k útěku, vrátil se. Co ho k tomu přimělo, to později sám nedokázal vysvětlit, jen pořád opakoval, že měl strašný vztek. Musel připustit, že v tom

hrál moc malou roli rozum, ale nikdy nepřiznal, jaký dostal strach, když se objevilo pět set lodí.

Rhodan o tom nevěděl, cítil se relativně bezpečný a doufal, že je nikdo nenajde. Po poledni se šel s Bullym a oběma myšoby vykoupat. Bully ještě neviděl žádného myšoba plavat, pokud se nepočítá Guckyho marný pokus ponořit se ve slaném moři. Tady voda slaná nebyla a nenadnášela a kromě toho tu panovala přitažlivost podobná Zemi, tedy větší než na Marsu, kde se plaváním rozumí polehávání na hladině, a tak šli Bokom i Hemi okamžitě ke dnu jako dva kameny.

Pokud si Bully myslel, že uvidí myšoba, který ztratil hlavu, tak to se zmýlil. Hemi se honem vyškrábala na břeh, ale Bokom klidně klesl na dno, prošel se po něm a vykrácel po povlovně spadajícím břehu. „Dole je zima,” prohlásil.

Bully se zasmál a Rhodan byl rád. Cítil, jak napětí, které jej tížilo už tolik měsíců, pozvolna mizí. Záchrana. byla blízko, i když ještě ne na dosah, ale vědělo se o nich. Přece jen se už nenacházeli v bezprostředním ohrožení života, ovšem tato situace se mohla kdykoliv změnit.

Rhodanovo oblečení leželo na břehu. Malá vysílačka zabzučela a Perry k ní okamžitě přiběhl: „Co je, Noire?”

„Kasom už dávno, kdy jsme měli nepříjemnosti s Bluesany, pochytil něco z jejich řeči. Teď jsme je odposlouchávali. Oni plánují obrovskou pátrací akci. Na plošině u té vybombardované stanice má přistát tři sta lodí.”

„Hned se vrátíme. Poslouchejte dál, André.”

„Nic tam nenechávejte. Možná budeme muset brzy vyrazit.”

„To je možné, ale Bokom má nápad.”

Jak Bokom zaslechl své jméno, přikývl, ale neřekl nic. O deset minut později byli v šiftu.

„Co je nového, André?”

„Nic moc. Kasom nerozuměl úplně všemu a navíc oni často vysílají kódovaně. V každém případě je jisté, že Bluesané přistávají. V blízkosti slunce Simban zuří bitva mezi dvěma znepřátelenými skupinami. Jiný oddíl, který patrně sestává z lodí obou stran, honí

TRAMP. Pokud jsou údaje vyhledávacích přístrojů přesné, na zemi už jsou pátrací skupiny a pohybují se naším směrem. Možná je to náhoda."

Ze zapnutého reproduktoru se stále ozývaly zakódované signály a útržky slov v cizí řeči. „Musíme se připravit k okamžitému opuštění tohoto úkrytu," řekl Rhodan. „Kasom bude poslouchat, abychom byli v obraze, Bokom a Hemi budou dávat pozor na myšlenkové impulsy." Najednou se otočil: „Ty jsi mi chtěl dát nějakou radu, Bokome. Nebylo by na čase?" „Ty jsi ji ještě neuhodl?" „Ale ano. Jsem sice špatný telepat, ale přece jen jsem uhodl tvůj úmysl. Myšlenka není špatná." Pak se otočil k ostatním. „Bokom považuje za rozumné skrýt se i se šiftem na dně toho bažinatého jezera a počkat. Tam nás hledat nebudou."

„A co ještěři? To je teda pěkná společnost! Co když nás sežerou?"

„Sotva mají tak velkou tlamu jako jistý specialista USO," prohodil s nevinným úsměvem Bully.

Kasom mu zahrozil pěstí a Rhodan se posadil za řídicí pult. Vedle něj zkoušel Noir různá tlačítka.

„Šift musí mít teleskopický periskop," mumlal si sám pro sebe. „S tím bychom viděli, co se děje nad hladinou."

„Tady je," prohlásil Bokom a ukázal na jeden knoflík. „Dosáhne do výšky deseti metrů."

Zprávy, které zaznívaly z reproduktoru, byly stále zajímavější. „Musejí tušit, že jsme tady," prohlásil Kasom, který stál za Noirovými zády a poslouchal. Nerozuměl úplně všemu, ale co zachytil, stačilo. „Bluesané nepřerušili bitvu, ale uzavřeli dohodu. Zatímco bitvu vedou přesně poloviny obou flotil, zbytek jednak honí TRAMP a jednak nás hledá. Nevědí, jestli jsme na palubě TRAMP a to přece jen rozdělilo jejich síly. Gecko jednal chytře. Ovšem pořád ještě nás hledá tři sta lodí. Mají obrněná vozidla a jsou od nás asi tři kilometry."

Rhodan nastartoval. „Hotovo?" zeptal se, ale nečekal na odpověď. „Myslím, že raději zmizíme. I když tu najdou stopy, nic jim nepomohou. Od této chvíle se už nedotkneme země."

Šift se zvedl. Klouzal několik centimetrů nad potokem pod korunami stromů, které tvořily neprůhledný tunel.

Jednou jim cestu zatarasil poražený kmen. Hemi a Bokom jej telekineticky odstranili, ale byl to nepříjemný pohled, jak se kmen najednou začal sám od sebe pohybovat. Nicméně cesta byla volná, a to bylo důležité.

Pak se objevilo jezero. Ještěři pokyvovali hlavami nad hladinou a šift nebrali na vědomí. Strach z něj neměli.

Rhodan se vznášel nad hladinou. Voda byla nazelenalá a kalná a průhledná sotva tři centimetry. Rozhodně nemohla být nijak hluboká. Rhodan doufal, že není a vypnul silové pole.

Přirozená gravitace stahovala šift na dno. V kabině se automaticky zapojilo obnovování vzduchu a nouzové osvětlení.

Plavidlo dosedlo na dno v hloubce osmi metrů.

Jakmile motory umlkly, rozhostilo se nepříjemné ticho. Rhodan pokynul Noirovi, a ten vysunul periskop. Na malé obrazovce se objevil panoramatický obraz hladiny, břehu, okraje lesa i oblohy. Bluesany zatím nebylo vidět.

Bully se zadíval ke stropu. Na průhlednou střechu se začalo ukládat zvířené bahno, ale do stran byl výhled lepší, až na několik metrů. „Bestie!“ zvolal, „potápějí se!“

Čtyři nebo pět pravěkých tvorů se naklonilo, aby si prohlédlo případnou kořist. Blížili se a obstoupili šift, ale brzy se přesvědčili, že podivný předmět není ani nebezpečný ani požitelný. V naprostém klidu zase odpluli.

Bully se natáhl na lavici. „No, není tu tak hezky jako u potoka, ale bude tu klid na spaní. Má někdo námitky?“

Nikdo takový se nenašel.

„Jeden z nás musí mít nepřetržitě službu u periskopu,“ rozhodl Rhodan. „Já budu první a po třech hodinách mě vystřídá Kasom. Odpočíte si. Kdybychom museli opět utíkat, nebude na spánek čas.“

V kabině se rozhostilo ticho. Rhodan seděl u obrazovky a brzy znal každý centimetr břehu jezera. Teď by mu neušla sebemenší změna.

A najednou se objevili první Bluesané.

Cesta na Roost byla volná, ale za TRAMP letělo tolik lodí, že vypadaly jako doprovod. Přes jejich trupy nebylo vidět jedinou hvězdu. Bluesané odřízli planetu od vesmíru a TRAMP vězela v pasti.

Když to Gecko a Zbron zjistili, bylo pozdě.

„Tak proto nás pustili!“ řekl Zbron a zavedl loď na oběžnou dráhu. „Pořád by chtěli, abychom přistáli a oni nás dostali do rukou. K tomu nedorazí. Kdyby se přesvědčili, že na palubě není žádný Pozemšťan, hledali by na planetě ještě intenzivněji. Co říkáš ty, Gecko?“

Myšob stál před těžkým rozhodováním. „Měl bych kapitulovat? To bys jistě nechtěl. Prorazíme!“ „Honí nás pět set lodí.“ „A kdyby jich bylo pět tisíc! Prostřílíme se. Pomalu to začínám umět. Ale než něco podniknu, musím mluvit s Rhodanem.“

„Ale jen velmi krátce, aby je nezaměřili.“

Gecko se odkolébál do radiostanice a Zbron se pokoušel udržet TRAMP v dostatečné vzdálenosti od povrchu planety. Letěli ve výšce deset kilometrů a blížili se k náhorní plošině. Po několika pokusech se šifrt ozval:

„Tady je šifrt. Všechno v pořádku. Co je nového?“

Gecko referoval a opakoval, že zatím nevidí jinou možnost než zmizet. „To jsi měl udělat už před několika hodinami,“ odpověděl mu Rhodan. „Vyčkáváním ohrožuješ nás všechny. Pokud TRAMP nevyšle nouzový signál, jsme ztraceni. Doporučuji okamžitý odlet. Rozumíte?“

„Rozumíme a brzy se vrátíme s posilami. Kde vězíte?“

„V bezpečí, víc říct nemůžeme. I vy se musíte dostat do bezpečí. Hodně štěstí.“

Gecko se vrátil ke Zbronovi. „Máme zmizet,“ oznámil.

„To Rhodan říkal už dávno. Nevím, proč si musíš hrát na hrdinu, když to nemá žádnou cenu.“

„Já si na hrdinu nehraju, já jsem hrdina!“

Zbron si vzdychl, mrknul na obrazovku a řekl: „Pustíme se přímo ke slunci. Ty odstraníš z cesty všechno, co tam bude. Pokud budeš střílet v pravou chvíli, podaří se nám utéct.“

Plavidla Bluesanů se zformovala do obrovské polokoule, která se pohybovala větší rychlostí než TRAMP, a tak se stále přibližovala. Vlajková loď se držela o něco níž a převzala velení. Rozkazy byly kódované.

„Tu musíme vyřídit první," řekl Zbron Geckovi, ve kterém uzrál šílený plán. Chtěl nahnat Bluesanům strach, vnést do jejich řad zmatek a využít chaosu k průniku do prostoru.

„Drž kurs," řekl Zbronovi, „hned jsem zpátky. Na vysvětlování není čas. Udělej, co ti říkám."

A než mohl Zbron cokoli říct, Gecko se odmaterializoval a skočil do muničního skladu. Popadl jednu ruční atomovou bombu, zkontroloval ji a nastavil časovou roznětku. Pak se postavil před obrazovku, na které byla nepřátelská vlajková loď, soustředil se a teleportoval.

Materializoval se v nákladním prostoru, bombu položil mezi nějaké bedny a přenesl se na můstek.

Nad řídicími pulty sedělo osm Bluesanů a na oválné obrazovce byl uprostřed kříže zaměřovače jeho TRAMP.

„Hele! Ty jsi velitel?" řekl Gecko a jemně zaklepal na rameno jednomu Bluesanovi.

Všichni se otočili a zírali na Gecka. Nikdo se nepohnul, jako by je leknutí úplně ochromilo. Necháпали vůbec nic.

„Na něco jsem se ptal! Koukej odpovědět!"

Bluesané ze sebe nedostali slovo. Chápali, že to není Pozemšťan, ale nevěděli, kde se tu vzal. Gecko cítil zadostiučinění, že aspoň tady jej nebudou zaměňovat s Guckym. Ale chtěli mu překazit zachránění Rhodana, a za to budou muset pykat.

„No, když nechcete mluvit, aspoň se pomodlete. Za dvě minuty vylétíte do povětří, vlastně do vakua, abychom byli přesní. Dejte si pozor! Varuju vás!"

Jeden z Bluesanů se pohnul a sáhl po zbrani. Gecko mu ji telekineticky vzal z ruky a hodil do jedné obrazovky.

„Hezkou cestu!“ řekl Gecko a teleportoval na TRAMP. Přistál na Zbronově klíně a honem musel utéct, protože jej Unithan leknutím málem praštil chobotem.

Stozi zatím nařídil kódovaný nouzový signál na automatické vysílám. Poletí prostorem i v případě, že TRAMP se stane vrakem a posádka zahyne. Jednou jej někdo musí zachytit.

Vlajková loď Bluesanů se změnila v planoucí slunce. Ostatní Bluesané nechápali, jak se to mohlo stát, když neviděli střelu, a bezradně čekali na povely.

„Pryč!“ dal rozkaz Gecko. „Teď unikneme!“

Protivník byl tak překvapený a nesoustředěný, že v prvním okamžiku nepochopil úmysl pozemské lodi. Gecko měl zase jednu šťestí. Zatímco si myšobové krátili čas hřítkami ve společné kabině a Willyové nečinně leželi, TRAMP proletěla mezi Bluesany.

Za ním vyšlehly nespočetné střely. Na řídicích panelech zablikaly červené kontrolky a loď se začala pohupovat. Některé pohonné agregáty vypadly a zhaslo světlo. Okamžitě naskočilo nouzové osvětlení.

Gecko se polekaně zeptal: „Co se stalo?“

„Zásah na boku. Škody zatím nezjištěny, na to bude čas později. Hlavně musíme pryč odtud. Jestli nás Bluesané dopadnou teď, jsme ztraceni.“

„Takže z TRAMP je vrak,“ ujišťoval se Gecko.

„Takový lepší vrak,“ opravil jej Zbron. „V každém případě můžeme v omezené míře manévrovat a bránit se. O plném nasazení ale nemůže být řeč. Navrhují vzdálit se a počkat.“

„Souhlasím.“ Gecko se sám divil, jak snadno přijal radu svého podřízeného. „Musím dát zjistit škody a podívat se, co dělá posádka.“

„Všichni Unithané jsou na svých místech,“ řekl Zbron.

Gecko pokojně přikývl. „Já vím. Přihlédnu k tomu při udělování řádů. Pokud jde o moje myšoby...” vzdychl si.

Zbron se ušklíbl a stočil chobot.

Na druhé straně, za sluncem, žádní Bluesané nebyli. Poprvé po mnoha hodinách TRAMP nehrozilo bezprostřední nebezpečí.

Gecko šel obhlédnout škody, pochválil Unit'hany a přesvědčil se, že i Willyové jsou v pořádku. Pak otevřel dveře společné kabiny myšobů. Když se skácel k zemi pod přesnou ranou polštářem, konstatoval, že i tady je všechno v pořádku.

Nepřirozené ticho.

Rhodan se upřeně díval na panoramatickou obrazovku. Na břehu se shromažďovalo stále více Bluesanů a zastavila tam dvě obrněná vozidla, jejichž střelny byly natočené na jezero.

Bylo docela dobře možné, že Bluesané disponují přístroji, kterými je dokáží lokalizovat i pod vodou. Rhodan položil ruce na ovladač. Stačil jediný pohyb a šift by byl připraven okamžitě vystartovat. Hon by mohl pokračovat.

Rhodan se rozhodl zůstat v úkrytu do poslední chvíle.

Bluesané pozorovali ještěry a docela možná jejich pozornost vzbudili právě oni. Pravěcí tvorové se nijak nestarali o nově příchozí, hledali si potravu a vířili vodu.

Kasom a Bully se vzbudili. „Tady jsme dobře schovaní. Hned tak nás nenajdou.“

„Jak přijdou na myšlenku prohledat jezero, je konec,“ řekl Rhodan. „Poslechněte si, co říkají, Kasome. Rád bych věděl, co chystají a co se stalo s TRAMP.“

„TRAMP vysílá kódovaný nouzový signál, ale naše zaměřovači zařízení zjistilo, že jejich souřadnice se změnily. Vypadá to, že se od nás vzdalují.“

„To je v pořádku. Zdá se, že vyvázli z obklíčení.“

„Pravděpodobně.“ Kasom zesílil zvuk, napjatě poslouchal a zvedl hlavu. „TRAMP jim zničila vlajkovou loď. Bluesané tvrdí, že nevysvětlitelným způsobem. Ten Gecko je opravdu skvělý.“

Rhodan přikývl, ale nespouštěl z očí břeh jezera. Připadalo mu, že tam Bluesané zůstávají příliš dlouho. Není možné, že by při pohledu na ještěry zapomněli na úkol.

„Rozkaz pro Bluesany,“ promluvil od vysílačky Kasom. „Mají pokračovat v hledání se zvýšenou pozorností. Jsou si jistí, že tu něco ještě musí být, protože TRAMP neodletěla. Kdyby tu prý už nic

nebylo, dávno by odletěla, aby unikla zkáze. Ona ale zůstává v planetárním systému, což znamená, že na Roostu je ještě něco, co pro ni má obrovskou cenu. Bluesané jsou pevně rozhodnuti to najít."

„Takže oni nevědí přesně, o co se jedná?"

„Vypadá to tak. Pro nás to ovšem není o nic lepší."

„Zůstaneme v jezeru a jen v případě krajní nouze poletíme do hor, kde je možné se ukrýt."

Bully pohlédl na obrazovku. „Vytahují z obrněnců loďky. Ksaku, kdo jim prozradil, že jsme tady?"

Rhodan sledoval obrat v událostech se starostlivým pohledem. Bluesané měli malé nafukovací čluny a z povahy přístrojů, které do nich přenášeli,

se dalo uhodnout, že budou prohledávat dno.

„Bully, vzbud' myšoby. Ať sem okamžitě přijdou."

Bluesané nasedli do člunů a opatrně vyplouvali na jezero. Rozdělili se a začali s prohledáváním dna. Přibližně za půl hodiny budou uprostřed.

Bully přivedl Bokoma a Hemi. Nevypadali nijak překvapeně a na nic se neptali. Rhodan jim ukázal na obrazovku.

„Vidíte, co se děje. Musíme utéct,, protože pod vodou se nemůžeme bránit. Ale až se vynoříme, Bluesané budou připraveni. My se musíme pokusit, aby nemohli vyslat hlášení ostatním. Vysílače mají v obrněných vozidlech. Myslíte, že byste je mohli shodit do vody?"

„Možná, že se nám to podaří. Potíž je jen v tom, že to musí být rychle. Pokusíme se pohnout zároveň oběma vozy."

Rhodan přikývl. Do ničeho myšobům nemluvil, protože se v telekinezi nevyznal. Sám se soustředil na obrazovku.

Sondy byly spuštěny a lodě začaly pročesávat jezero. Rhodan byl přesvědčený, že mají i podvodní kamery. Na protějším břehu se objevila další skupina Bluesanů, ale brzy zmizela. Rhodan obrátil pozornost k oběma obrněncům.

Členové posádek postávali nebo posedávali kolem a sledovali svoje druhy. Bylo to docela zajímavé, protože ještěřům se rušení jejich klidu

nelíbilo, začali čluny napadat a převracet. Bluesané honem plavali ke břehu.

Protože naštěstí ještě nebyli nijak daleko, všem se to podařilo. Prohledávání dna se tím ovšem oddálilo.

Oba obrněnce se najednou začaly valit dopředu. Bluesané sotva stačili uskakovat stranou a nechápali, co se děje.

Bokom a Hemi se ani nepohnuli. Oči měli upřené na obě vozidla, ze kterých už byly vidět jen pancéřované kupole.

Pak zmizely docela. Bluesané v loďkách přestali hledat a zírali na místo, kde se potopila obě vozidla. Pak se všichni shromáždili na břehu a radili se. Stále přitom ukazovali k jezeru, takže bylo jisté, že je chtějí dále prohledávat.

„Výborně!“ pochválil Rhodan myšoby. „Vypadá to, že jsme je aspoň na chvíli zastavili.“

„Celý les se hemží Bluesany,“ hlásil Kasom.

„Objeví nás, dříve nebo později,“ řekl s určitostí Rhodan. „Myslím, že bychom měli zmizet. Nejlépe severním směrem, nahoru do hor. Nad vodou se aspoň můžeme bránit, pod hladinou naše děla nefungují.“

O půl hodiny později se Bluesané opět pustili do hledání. Na břehu jich už bylo méně. Jedna skupina se patrně vrátila na základnu, aby referovala o podivném zmizení obrněných vozidel.

„Brzy se začne stmívat,“ řekl Bully.

Rhodan se podíval na hodinky. Tady na Roostu trval den déle, ale za tři hodiny bude úplná tma. Pokud je do té doby nenajdou... „Ještě počkáme,“ řekl.

Čas plynul nesmírně pomalu, ale i Bluesané pokračovali jen zvolna. Metr po metru prohledávali nejprve břehy a jak slunce klesalo stále hlouběji, pronikali na jezero.

Napětí stoupalo a Bluesané byli opět zastaveni. Ještěři byli stále neklidnější a patrně se rozhodli s vetřelci skoncovat. Cíleně napadali malé a vratké čluny a převraceli je. Posádky ostatních člunů spustily střelbu.

„Barbaři!“ konstatoval znechuceně Bokom.

Rhodan se zdržel komentáře. Bluesané bránili svou modrou kůži a zapomínali na svůj úkol.

Pomalů se setmělo. Dvě hodiny po západu slunce zapnul Rhodan motory. Pohony tiše bzučely a silová pole začala vytlačovat šift k hladině. Na břehu bylo naprosté ticho, ale Bluesané tu stále byli. Patrně čekali na posily a nová obrněná vozidla.

Šift se objevil na hladině, pomalu se zvedal, dosáhl výše korun stromů a stále ještě nebyl zpozorován. Rhodan nabral kurs na sever a zrychlil let.

Jezero zůstalo v dálce za nimi. Šift klouzal těsně nad vrcholky stromů a zároveň stoupal, jak se kraj zvedal k horám. Pak les skončil a objevila se skalnatá náhorní plošina. V místě, kde stávala stanice, stále ještě slabě žhnuly krátery po bombách. Horké proudění strhávalo šift, ale Rhodan hbitě vyrovnával každou odchylku od stanoveného kursu.

„Hledají na té straně planety, kde je den," přerušil Kasom mlčení. Pořád ještě dřepěl u radiostanice. „Budou hledat dlouho."

„Jako ten chlap s klíčem," podotkl Bully.

„Co s ním bylo?" zeptal se zvědavě Kasom.

„Hledal ten klíč pod lucernou, protože tam na hledání viděl i když ho ztratil o sto kroků dál ve tmě."

„To byl hloupej vtip," řekl zklamaně Kasom.

Bokem pobaveně vypísl, poklepal Bullymu na rameno, a pak se i s Hemi stáhl do pozadí kabiny. Bully se za nimi otočil a řekl: „Opravdu inteligentní chlapíci!"

Rhodan nespouštěl oči z monitorů, ale řekl: „Jedeh ten chlapík je děvče, Bully."

„Člověk to nemůže vidět, Perry. Myšobý od sebe nerozeznáš. Pro mě jsou to prostě veselí a chytrí chlapíci."

„Řekni to Guckymu," poradil mu Rhodan a nepatrně uhnul doleva. Jen stěží rozeznával obrysy skal, protože tato planeta neměla žádný měsíc a i hvězd tu zářilo velice málo. „Hned jsme v horách," řekl. „Musíme být velmi opatrní, abychom nenarazili do skály."

Jejich oči si už zvykly na tmu, alespoň natolik, aby dokázali odlišit horské srázy a noční nebe. Široký kaňon je vedl k severu a náhorní planina zůstala daleko za nimi.

Kaňon končil asi po třiceti kilometrech v téměř kulatém kotli, který byl orámovaný příkrými skalními stěnami. Za takové tmy nebylo vidět skoro nic, ale zapínat reflektory se neodvážili. Raději přistáli těsně u skalní stěny a Rhodan vypnul motory i silové pole. Zapnutý nechal jen ochranný štít.

„Zítra brzy ráno se ukryjeme," řekl Rhodan. „Kasome, vy budete mít hlídku a budete odposlouchávat hovory. Kdyby se něco dělo, okamžitě mě vzbud'te."

Kasom zůstal nad kontrolkami a ostatní se uložili ke spánku. Pak začalo svítat.

Údolí bylo užší, než se domnívali a v jeho východní stěně bylo několik širokých a hlubokých jeskyní. Jedna z nich, jejíž vchod se nalézal dvacet metrů nad úrovní dna kotliny, se zdála nejvhodnější. Rhodan opatrně manévroval a zavedl šift do nejvzdálenějšího kouta. Tady nebyli vidět ani shora ani zdola a mohli se dobře bránit značně přesile.

„Zůstaneme tady," rozhodl Rhodan. „Už žádné experimenty! Noire, co je nového?"

Noir se jen ušklíbl a ukázal na Kasoma. Ten se v posledních hodinách od vysílačky nehnul.

„Domnívají se, že v tom jezeře musí něco být a chystají obrovskou pátrací akci. Jednou padlo jméno Rhodan, ale nepochopil jsem souvislost. Pravděpodobně vědí, že jsme tady. Chtějí nás dostat živé."

„To bych rád věděl, co nás prozradilo. Možná to naše vysílání," podotkl Rhodan. „A co TRAMP? Ještě vysílá?"

„Nouzový signál nepřetržitě a občas zprávy pro nás. Velitel nás žádá, abychom neodpovídali. Pravděpodobně se obává, aby nás nezaměřili. TRAMP byla během úniku z obklíčení zasažena a těžce poškozena, ale je schopna letu. Zůstává v planetárním systému a vzdálí se nanejvýš na jeden světelný měsíc. Přijímače má zapnuté trvale, stejně tak vysílač nouzového signálu."

Rhodan neodpověděl. Průhlednou stěnou kabiny se zadíval k východu z jeskyně, na ploché dno opuštěného údolí, malý potok a zelený pruh louky. Na druhé straně se tyčila do výše téměř kolmá skalní stěna. Nikde nebylo slyšet ani hlásku. Tady, vysoko v horách, byli skryti ještě bezpečněji než na dně jezera uprostřed pralesa.

„Někdo ten nouzový signál musí zachytit," přerušil Bully mlčení. „Ať mi nikdo nepovídá, že v tomhle sektoru Mléčné dráhy není jediná pozemská loď!"

Rhodan vstal a otevřel dveře kabiny. Došel až k východu z jeskyně. Skalní stěna se příkře svažovala. Byl tu dobrý výhled a nepřítel by viděli na míle daleko.

„Co myslíš, Perry?" začal zase Bully, „věříš taky, že ten signál někdo zachytí?"

Rhodan pomalu přikývl. „Samozřejmě, že tomu věřím. Možná k tomu dokonce už i došlo. My se tu moříme starostmi a oni již jsou třeba na cestě. Dnes nebo zítra - jednou tu prostě budou. A pak Bluesané poznají, co to je strach. Impérium je v troskách, ale Země je silnější než kdy jindy."

Atlan, který se až doposud držel v pozadí, k nim přistoupil. „To možná bylo smyslem Impéria," řekl tiše a se slabou lítostí v hlase. „Žádné vítězství se neobejde bez obětí."

Stál mezi nimi, on - Arkonidan, Nesmrtelný - a přece člověk. Byl více Pozemšťanem než Arkonidanem.

Rhodan mu položil ruku na rame no: „Jakmile se dostaneme odtud, musíme začít znovu."

Clark Darlton ADMIRÁL GECKO

Edice Perry Rhodan, sv. 790

Z německého originálu Admirál Gecko, vydaného nakladatelstvím Verlag Arthur Moewig GmbH v Rastattu roku 1986, přeložila Anna Štorkánová.

Vydal jako svou tisící osmistou osmdesátou devátou publikaci

. IŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 1, roku 1999.

Odpovědná redaktorka Jolana Čermáková.

Výtvarný redaktor Jan Přibík.

Vytiskl Mír, a. s., Přátelství 986, Praha 10-Uhřetěves. Vydání první. Tematická skupina 13/34.

Rozšiřují PNS, a. s., a soukromí distributoři. Informace o předplatném podá a objednávky přijímá každá administrace PNS, doručovatel tisku předplatitelské středisko. Objednávky do zahraničí vyřizuje PNS, a. s., administrace vývozu tisku, Hvožděanská 5-7, 148 31 Praha 4.

Ve Slovenské republice rozšiřují PNS, a. s., Mediaprint-KAPA
a ABOPRESS, spol. s r. o., Vajnorská 134,
831 04 Bratislava. Tel./fax 004217/4445 3334.

Za obsah veškeré inzerce odpovídá inzerent.,

Doporučená cena 21,81 + 1,09 DPH = 22,90 Kč